ROBBEDOES

ZOU JE GRAAG EENS DAKOTA INDIANEN ONTMOETEN?
VOLG DAN JERRY SPRING

Weekblad. — 17e Jaargang. Nr. 788. — 5 Mei 1955. — 24 blz. BELGIE : 6 fr. — NEDERLAND : Losse nummers : 40 ct.

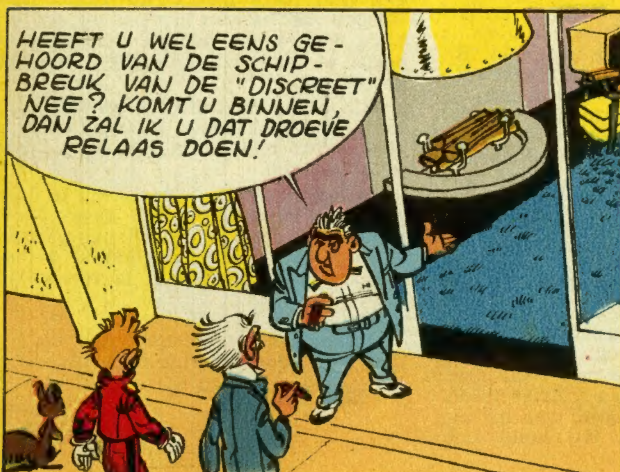

VERVOLG PAG. 4

SNUFFELTJE VERTELT OVER...

Enrico CARUSO.

Enrico Caruso, de beroemdste zanger die de wereld ooit kende, was maar van heel eenvoudig kom-af. Zijn vader beoefende het mooie beroep van molenaar. Enrico ging maar heel weinig naar school. In die tijd — rond 1880 — zaten ze daar niet zo achter. Vader Caruso had hem ook graag als molenaar gezien. Maar zoonlief voelde er niet veel voor. Vader moest hem met bedreigingen aan het werk houden. Niet dat Enrico lui was: Welnee! Maar hij koesterde een groot verlangen : hij wilde zanger worden.

Gelukkig stond hij niet alleen. Moeder Anna Caruso steunde haar zoon zoveel als zij maar kon. Ze hield dolveel van hem. Dat kan je zeker goed begrijpen, als je weet, dat Anna 21 kinderen had, waarvan er 18 stierven, en waarvan Enrico de negentiende was.

Toen kwam de grote dag dat Enrico bij een zangleraar kwam. Maar, tjonge, diens oordeel was niet bepaald bemoedigend. Die zangleraar heette Guglielmo Vergine.

— Je stem lijkt op het gefluit van de wind door de vensterluiken, zei hij tegen de kleine Caruso.

Maar de kleine man liet zich niet ontmoedigen. Hij speelde het klaar toch te mogen blijven. Zo begon voor hem het zangersleven. Hij had er heel wat voor over. Hij leefde in een armoede, zoals hij die in bovenstaande brief beschrijft.

Op het einde van het jaar kwamen de examens. Enrico smeekte zijn leraar ze te mogen afleggen. Signor Verine moest toegeven, dat hij vorderingen had gemaakt. Dat was alles. Een lofprijzing of gelukwens was er niet bij. Toch kreeg Enrico van zijn leraar met veel gezeur hier en daar een engagement los. Tot Caruso op een goeie dag als reserve-tenor werd aangesteld bij een bescheiden zangtournée op het platte land...

Op zekere avond kwam het gezelschap in een plaatsje, waar de jonge reserve-tenor veel vrienden had. Hij was er bijna zeker van, dat er geen beroep op hem zou worden gedaan. Als vrolijke klant en echte artist zocht hij zijn vrienden op en... de wijn kwam op tafel. Wijn drinken is in die streken helemaal niets bijzonders. In Napels drinken de mensen het bij wijze van spreken als water. Maar misschien had Enrico die dag juist niet veel gegeten. In elk geval maakte het heerlijke druivensap hem wat al te vrolijk.

NU lukte het juist, dat een tenor van het gezelschap wegens ziekte niet kon optreden. Een loopjongen van het hotel kwam Caruso waarschuwen, dat hij moest optreden. Aan moed ontbrak het onze zanger niet. Daar zorgde de wijn wel voor. Maar erg recht op zijn benen staan kon hij ook niet. Al zong hij uitstekend, zijn houding en spel verhoogde nu niet bepaald de kunstwaarde van de voorstelling. De directeur was buiten zichzelf van woede. Enrico liep iedereen op het toneel omver. Je begrijpt, dat er meer dan eens een daverend gelach uit de zaal opklonk.

Dadelijk na de eerste acte zette de directeur onze Enrico aan de deur. Arme jongen ! Hij had de grote kans van zijn leven verspeeld. Zoveel opofferingen had hij zich getroost om zanger te worden. En nu... Ja nu had hij alles verknoeid. Verdrietig zocht hij de kleedkamers op. Hij had er echt spijt van wijn gedronken te hebben. Tot opeens...

Ja, tot opeens de deur openvloog en de loopjongen buiten adem de kleedkamer kwam binnengerold. Enrico moest dadelijk mee. Hij moest weer zingen. De mensen in de zaal riepen om hem. Ze wilden die andere tenor niet. Ze floten en trappelden zo verschrikkelijk, dat de directeur wel gedwongen was de jonge Caruso terug te roepen...

Enrico verscheen op het toneel. Door zijn verdriet was hij nuchter geworden. Hij zong en speelde als nooit tevoren. Een daverdend applaus volgde als beloning. Voor de eerste keer oogstte hij roem.

VAN die dag af maakte hij ongelofelijke vorderingen. Door hard werken en taai volhouden werd hij gedurende de tien volgende jaren een van de beroemdste tenoren van Italië. Hij trad in alle hoofdsteden van Europa op. Tot hij tenslotte werd uitgenodigd in de geweldige Metropolitan van New York te zingen. Hij trad er voor de eerste keer op in « Rigolette ». Dit gebeurde in 1903. Op ditzelfde toneel zou hij ook voor de laatste keer zingen in 1920.

In zijn tijd was de radio nog zo goed als onbekend. De sprekende film bestond niet. Om hem te horen moest je een plaats bespreken in de opera of een gramofoon aanschaffen. In verhouding met nu kregen dus maar weinig mensen hem te horen. Als er nu een beroemd zanger in Amerika voor de radio optreedt, kan die verzekerd zijn van millioenen luisteraars en luisteraarsters. Ze hoeven maar een knopje om te draaien. En toch... en toch bestaat er geen zanger, die zoveel jaar na zijn dood nog zo'n grote bekendheid geniet als Enrico Caruso !

Hij trad vooral in de Metropolitan op. Maar niet alleen daar. In alle grote wereldsteden, van Buenos-Aires tot Moskou, liet hij zijn prachtige stem horen. Overal snelde de menigte toe om hem te zien. Als hij een restaurant binnentrad stonden de mensen op om hem toe te juichen. Van alle kanten kreeg hij geschenken toegestuurd.

Een heel mooie trek van Caruso : hij was vrijgevig. Altijd stond hij klaar om andere mensen te helpen en hij maakte er geen ophef van. En dit is wel een teken van ware goedheid. En toen zijn vrouw hem eens een keer zei : « Bij al die lui, die je helpt, zijn er zeker die het niet verdienen », antwoordde hij : « Je hebt gelijk, Doro, maar aangezien ik niet weet, welke... »

Toen hij vijf en veertig jaar was ontmoette hij een jong en bedeesd meisje, dat pas uit het klooster kwam. Ze heette Dorothy Park Benjamin. Hij hield van haar en huwde haar, ofschoon de familie van Dorothy er niet erg voor te vinden was.

De goedheid, die Caruso voor anderen had getoond, viel nu ten deel aan zijn vrouw. Hij kende met haar drie, haast sprookjesachtige gelukkige jaren. Als hij niet moest zingen, was hij altijd thuis te vinden. Hij hield zich

dan met zijn postzegelverzameling bezig en zij las. Hij was niet van Dorothy weg te slaan.

— Ik heb Dorothy gehuwd om altijd aan haar zijde te zijn, zei hij.

En dan gebeurde in December 1920 het verschrikkelijke, dat de hele kunstminnende wereld in die tijd in beroering bracht.

Het had plaats tijdens de eerste acte van « Elexir d'Amore ». Caruso scheurde een ader in de keel. Te allen prijze wilde hij tot het einde doorzingen. Hij had zijn zakdoek weggeworpen, die rood was van bloed. De andere spelers kwemen telkens ongemerkt bij hem om hem hun zakdoek te geven. Hij gebruite ze, tot ze purperrood van bloed waren. Zo nu en dan druppelde het bloed hem uit de mondhoeken.

Dorothy Caruso zat op de eerste rang en smeekte hem op te houden. Maar Enrico zong door.

Op de vooravond van Kerstmis kwam hij weer in de Metropolitan. Hij kon het niet volhouden. Zeven operaties moest hij ondergaan. Hij had een abces aan de longen.

Caruso, de grote, wereldberoemde Caruso zou nooit meer zingen... In de volgende zomer scheepte hij zich in voor Napels. Daar stierf hij. Hij was toen acht en veertig jaar oud.

Dit is in 't kort het leven, beste rakker **JAN ODE** uit **Turnhout**, van een groot en prachtig kunstenaar. Een leven, dat ook **WENDIE** uit Hamme-Zogge en alle andere kunstlievende rakkers zal interesseren. Leer van hem, dat je met taai volhouden heel ver kan komen. Heus, die grote mannen kregen hun roem niet in de schoot geworpen. Ze hebben moeten werken en hard werken. Ze hebben zich van het begin af enorme opofferingen moeten getroosten.

Zijn vrouw Dorothy beschreef zijn leven. Het boek heet « Enrico Caruso ». Het is tenvolle de moeite waard het eens te lezen.

En wat doen wij, rakkers, nu in deze heerlijke lentetijd ?... Wij zingen ook, samen met de hele ontwakende natuur. En wie weet, ontdekken jullie, dat er ook een groot zanger in je verscholen zit.

Intussen uit volle borst spontaan : met Robbedoes vooruit en vooraan !

Jullie trouwe,

SNUFFEL.

WIE WEET HET ?

KUN JE ME IN 30 TELLEN ZEGGEN OF ALLE CIJFERS VAN 1 TOT 50 IN DIT TOVERBOEK VOORKOMEN ?

EN KUN JE ZE IN MINDER DAN 2 MINUTEN DOORHALEN ?

1

25 / 44	32	2 / 23 4	40 / 9 10	15	3	45	
34	12	11 50 / 27	39	9	31	37	28 35
30	6	14	48	13	26	41	
5 / 19	43	46	10	47 17 / 36 7	33	20	49
18 / 16	1	42	22	21	38 / 29	24	

EN IS DIT WAAR OF ONWAAR ?...

1* EEN SPIN HEEFT 6 POTEN...
2* ER ZIJN 22.000 SPINNEN VOOR NODIG OM EVENVEEL ZIJDE TE SPINNEN ALS 3.500 ZIJDEWORMEN...
3* SOMMIGE SPINNEN LATEN EEN HERKENNINGSTEKEN IN HUN WEB ACHTER...
4* DE STEEK VAN EEN SPIN VEROORZAAKT SCHEURBUIK...
5* ER BESTAAN SPRINGENDE SPINNEN...

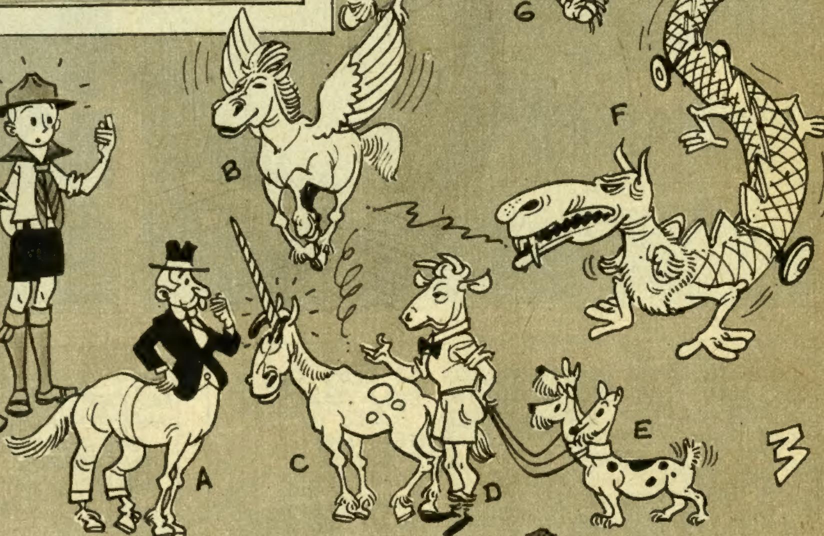
2

RARE DIEREN !... KOMEN DIE ALLEMAAL UIT LEGENDEN?

JA, MAAR HM... EEN TIKJE GEMODERNISEERD DOOR DE TEKENAAR !

HOE HETEN ZE IEDER ?

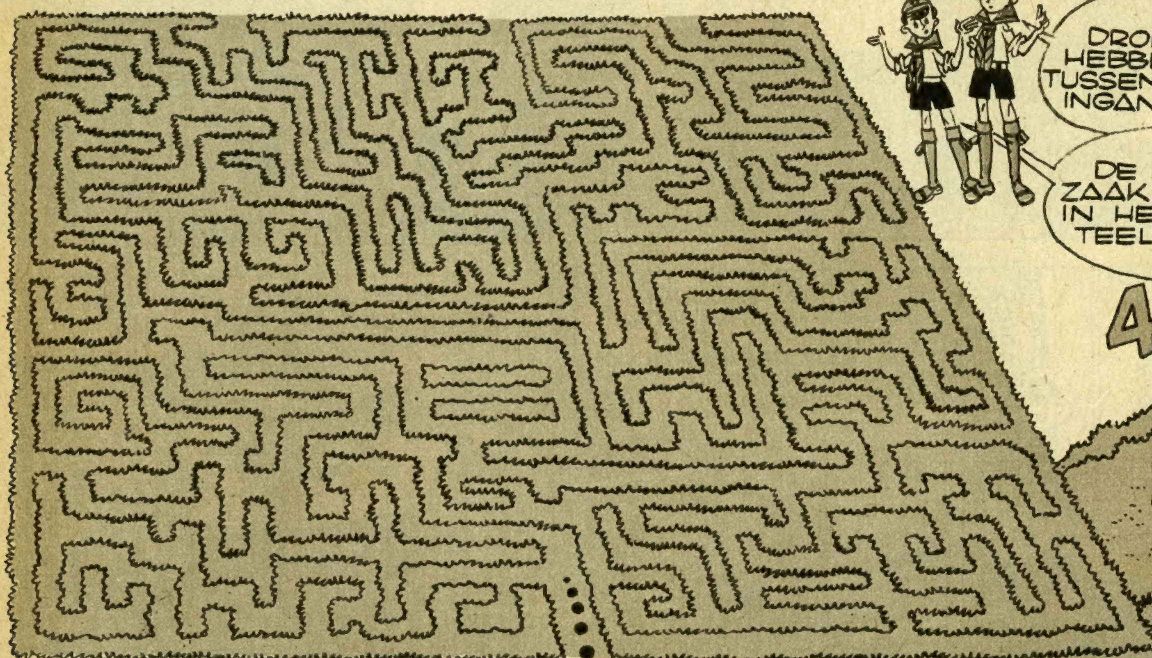
3

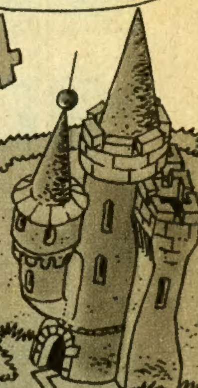

DROMMELS ! WE HEBBEN DE KEUS TUSSEN DIE DRIE INGANGEN !

DE HOOFDZAAK IS DAT WE IN HET KASTEEL KOMEN...

4

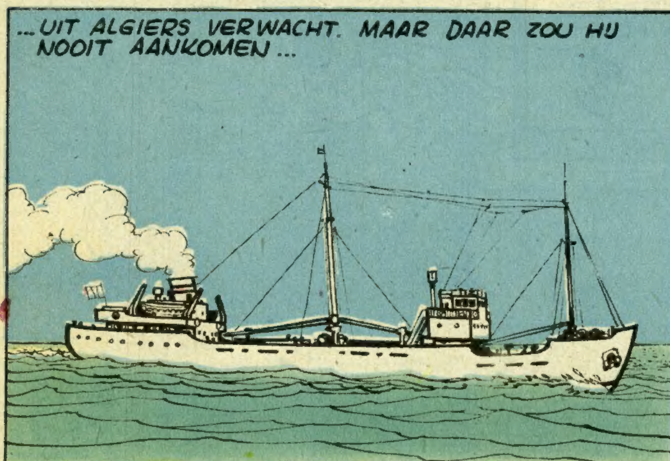

Ed. PAAPE 116.

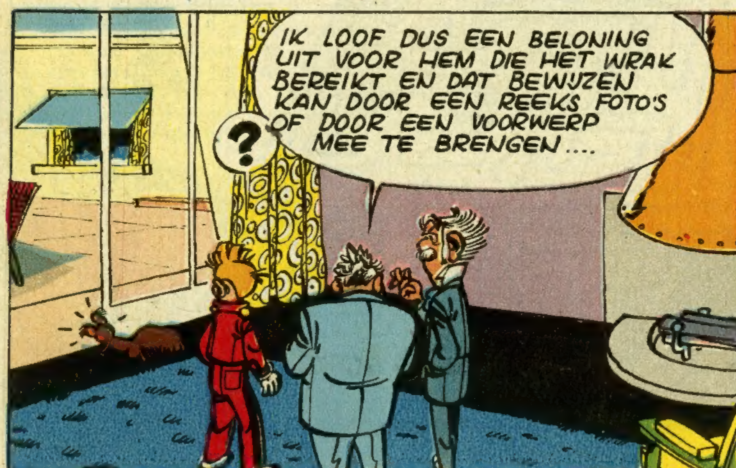

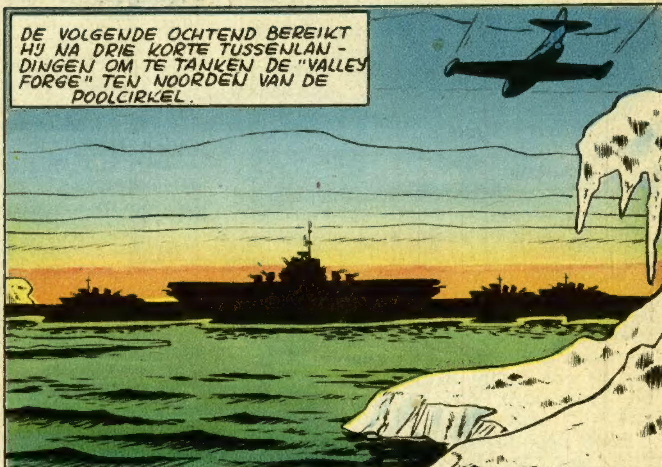
(Wordt vervolgd.)

BUCK DANNY

NC-22654
ANTWOORDT NIET MEER

HET VUURWATER

Heel wat mannen waren al gevallen, zonder een kreet te laten, met een pijl door hun hart. Heel wat vrouwen en kinderen waren omgekomen zonder zelfs de moorddadige tomahawk te hebben gezien. Het pad bezaaid met naamloze graven en verkoolde resten kronkelde nog altijd eindeloos naar het Westen voort. Elke karavaan groef er nieuwe karresporen in en elk wagenspoor was als een zinnebeeld van verovering. Hier en daar verschansten blanke mannen zich in forten. Later begonnen ze een hoekje van het bos te ontginnen en bouwden daar hun dorpen.

Met woede in het hart moesten de wakkere Roodhuiden het aanzien hoe die opkomende vloedgolf hun jachtvelden overstroomde. Maar voor elke scalp die voor de wigwams te drogen hing, waren tien krijgers onder de kogels van de Blanken gevallen. De strijd was al te ongelijk.

De Bleekgezichten waren nog talrijker dan sterren aan de hemel en bovendien hielden ze er stokken op na die donder spuwen.

Wild Bull, de grote sachem der Pawnees, zag in dat het beter was te onderhandelen en zocht de grote aanvoerder der Blanken op. Ze stelden samen een grens vast en zwoeren plechtig, de ene op de Bijbel, de andere op de Vredespijp, dat ze voor goed de strijdbijl begroeven.

Alles liep uitstekend de eerste twee, drie jaar. In de vlakte kwamen er steeds meer farms. En daar de Indianen rustig in hun reservaat bleven vergaten de kolonisten aan de overzij bijna dat ze er waren.

Maar in de bossen stroopten de roodhuiden wild. De squaws vilden de gedode dieren en schraapten de pelsen af. Nu bleek het dat de Blanken dat bont wensten te kopen.

— Wat bieden de Bleekgezichten in ruil daarvoor ? vroegen de krijgers.

Zo kregen ze makkelijk stokken-die-donder-spuwen. Weldra bezat elke zoon van de stam zijn eigen geweer, waarmee het wild veel gemakkelijker is te doden dan met een ark. En toen de kooplieden de huiden kwamen ophalen, zeiden de Pawnees :

— We hebben genoeg geweren nu. Geef ons iets anders !

Toen verkochten de handelaren hun vuurwater.

De krijgers dronken de brandende alcohol en werden zo zwak als oude squaws en lui als hagedissen die zich in de zon koesteren. Ze voelden er niets meer voor nog uit jagen te gaan en vergaarden hoe langer hoe minder bont.

— Geen bont, geen vuurwater ! riepen de kooplieden uit.

Maar de rode mannen hadden alle lust in werken verloren. Ze zeiden bij zichzelf dat er een erg eenvoudig middel bestond om te bemachtigen wat de handelaren van hen eisten. Ze begonnen blanke pelsjagers te plunderen en kwamen zo aan de begeerde sterke drank.

's Avonds dronken ze veel vuurwater. Hun lichamen beschilderden ze met oorlogstekeningen, ze dansten lang om de vuren heen en zwaaiden daarbij hun wapens. Die nacht staken Pawneestrijders de rivier over en staken drie afgelegen hoeven in brand en moordden de bewoners uit. Het verdrag was verbroken. Door de schuld van het vuurwater had de Pawneestam de oorlogsbijl opgegraven.

Het nieuws was van mond tot mond gegaan en als een lopende vuurtje het fort rondgegaan.

— Ze hebben ouwe Jeremy gescalpeerd !

Jeremy Nickolson was een oude pelsjager, wiens hut in het hart van het woud stond, maar een pijlschot van het Reservaat af. Hij had zich tot zijn laatste kogel verdedigd.

Zodra hij de jongste euveldaad der Indianen had vernomen, meldde luitenant Parkins zich bij zijn chef, kapitein Brown. Lang voor zijn mindere had gesproken, had hij al de reden van dit bezoek geraden.

— U kende Nickolson goed, niet, luitenant ?

— Hij was een oud vriend van mijn vader, sir !

— Ik snap het al. Je brand zeker van verlangen een expeditie tegen zijn aanranders te ondernemen ?

— Nee, sir !

Brown scheen verrast.

— Al wat we tot nu toe hebben geprobeerd, is mislukt, vervolgde Parkins. De Pawnees trekken zich in hun bossen terug, daar zijn ze eenvoudig niet te vangen. Ik heb een ander voorstel, sir !

— Ik luister...

— De Indianen zijn niet de enige schuldigen. De ware verantwoordelijken voor die bloedbaden zijn de handelaren die hen aan alcohol helpen. Zij moesten aan de kaak worden gesteld en gestraft.

— Dat is inderdaad de kern van de hele zaak. Onze nasporingen halen, helaas, niets uit.

— Laat mij maar begaan, sir. Of ik slagen zal weet ik niet, maar ik vind dat mijn plan in practijk verdient te worden gebracht !

Toen Parkins zijn chef op de hoogte had gebracht van zijn voornemens, dacht deze even na.

Zijn mindere wachtte in spanning zijn beslissing af.

— Mijn toestemming heb je, zei de commandant van het fort eindelijk. Ik geef je de vrije hand. Toch wou ik je op het hart drukken het zo voorzichtig mogelijk aan te pakken. Ik kan me niet de weelde veroorloven een van mijn beste officieren te verliezen.

De jongeman glimlachte.

— Bedankt, sir ! zei hij.

Hij groette en ging weg.

Enkle minuten later reed hij het fort uit op een prachtige hengst. Hij had geen enkel wapen bij zich.

De man was aan een folterpaal vastgebonden die in het midden van een drievoudige kring stond gevormd door krijgers in feesttooi squaws met hun kind op de rug en tenslotte de tepees aan de ingang waaraan de scalps der vijanden in de wind bengelden.

De rode mannen zaten neergehurkt en schenen naar de gestampte leemgrond te kijken. De vrouwen daarentegen scholden de gevangene uit en kondigden hem de folteringen aan die hem wachtten. Daarna begonnen ze te lachen. Iedereen, dat was te zien, keek reikhalzend uit naar de aankomst van de grote sachem der Pawnees, Wild Bull.

Toen het opperhoofd met de Medicijnman naast zich uit zijn tepee kwam zweeg iedereen. En de gevangene, die tot nu toe blijk had gegeven van de grootste onverschilligheid, hief zijn hoofd op.

Een krijger sprong overeind en zonderde zich uit de kring af. Hij had straks het bevel gevoerd over de groep die het Bleekgezicht had aangetroffen.

— Eenzame Vos en zijn dapperen hebben de blanke krijger gevangen genomen ! zei een ernstige stem.

— Goed ! antwoordde Wild Bull. Waar ?

— Op het Coyotepad, bij de Lichte Plek met de Platte Steen. Eenzame Vos en zijn dapperen hebben 't Bleekgezicht omsingeld. Het Bleekgezicht had zodra hij de Roodhuiden zag komen, zijn armen opgeheven zonder te vechten om zijn scalp te verdedigen. De blanke krijger heeft minder moed dan een squaw. Ik heb gezegd.

— De Eenzame Vos praat te veel. Was het Bleekgezicht gewapend ?

— Nee.

— Nu, dan wilde het gevangengenomen worden.

Wild Bull keerde zich naar de gevangene om en vroeg :

— Waarom is de blanke krijger in het woud gekomen ?

Luitenant Parkins, want hij was het, bleef de sachem brutaal aankijken en talmde met zijn antwoord.

— Wild Bull heeft goed geraden, zei hij tenslotte. Ik heb me met opzet laten vangen, want ik wou in het Pawneedorp komen.

— De blanke krijger zal wel een gegronde reden hebben voor zijn handelwijze. Maar laat hij op zijn woorden passen !

— Als Wild Bull er meer van wil weten, moet hij zijn krijgers eerst bevel geven me los te maken !

— Het Bleekgezicht deelt graag de lakens uit. Hij vergeet zeker dat hij in onze macht is.

— Wat ? Hebben de dappere Pawnees soms angst voor een ontwapend man ?

— Maar laat het Bleekgezicht niet proberen te vluchten ! vervolgde de sachem. Dadelijk zouden er honderd tomahawks naar zijn scalp vliegen !

Zodra de man vrij was deed hij enkele stappen en wreef zijn stijfgeworden polsen. Toen liep hij langzaam de kring der krijgers rond, zonder acht te slaan op de dreigende gebaren die zijn nadering uitlokte. Hij monsterde de pieken die bij de wigwams stonden.

Eensklaps kwam hij met grote schreden naar de paal terug waaraan hij vastgebonden was geweest en met een stentorstem schreeuwde hij, naar een van de tenten wijzend :

— Ik zeg dat hij die in die wigwam woont de allergrootste lafbek is ! Zijn hart is het hart van een prairiewolf !

Er ging een gemompel van verbazing op. Een Indiaan sprong overeind, met zijn dolk in de vuist, en schoot op de gevangene toe.

— Dit is de tepee van Snelle Buffalo, de zoon van Wild Bull. Die belediging zal het Bleekgezicht zwaar boeten !

— Snelle Buffalo is geweldig sterk tegenover een ontwapend man ! Niet ten onrechte zei ik dat hij maar een gemene prairiewolf is !

De Indiaan stormde op zijn belediger af, een grijns van woede vertrok zijn gezicht.

— Hou op, mijn zoon ! schreeuwde Wild Bull.

Het was hoog tijd. Met tegenzin gehoorzaamde de zoon van de sachem.

— Wat het Bleekgezicht ook gezegd heeft, een krijger die deze naam waardig is mag hem nooit aanvallen als hij zich niet kan verdedigen !

— Zal Wild Bull zich laten beledigen in zijn zoon zonder toe te staan dat de schuldige terstond wordt gestraft ?

— De blanke krijger zal zich nader

verklaren. Als hij Snelle Buffalo belasterd heeft, zal hij onder de ergste martelingen omkomen. Wat heb je tot je verdediging te zeggen, Bleekgezicht?

Parkins wees naar de tepee van de krijger en riep uit :

— Ik wilde naar de Pawnees komen om mijn verachting uit te schreeuwen tegen de krijger wiens wigwam getooid is met oude Jeremy's scalp. Of hij nu Snelle Buffalo is, de zoon van de grote sachem Wild Bull, doet niets ter zake. Alleen een gemene prairiewolf valt een grijsaard aan en hangt zijn scalp te kijk ! Ik ben bij de Pawnees gekomen om hun nog dit te zeggen : geef me een mes en wijs me de man die oude Jeremy heeft gedood ! Laat hij met mij vechten, als hij wil bewijzen dat hij geen zwakke squaw is ! En pas als hij mijn scalp weet te nemen, dan zal hij een echte, grote Pawneekrijger zijn !

Wild Bull dacht lang na, er stond een zorglijke rimpel diep in zijn voorhoofd.

— Het Bleekgezicht heeft als een dappere gesproken, zei hij tenslotte. Hij is niet bang voor de dood ! Het Pawneevolk weet moed te waarderen. Geef de blanke strijder een dolk en laat hij met Snelle Buffalo vechten. Ik heb gezegd !

Er is niets barbaarsers dan een mensengevecht. De beide tegenstanders beloeren elkaar, draaien rond, veinzen, doen telkens of ze willen toeslaan en maken plots een katachtige sprong achteruit. Wie zal winnen is onmogelijk te voorzien.

Parkins beet op zijn tanden, zijn voorhoofd was klam. Hij verloor geen enkele beweging van zijn tegenstander uit het oog. Deze liet zijn aanvallen vergezeld gaan van felle, woeste kreten, zoals de Indianen. Snelle Buffalo was sterk als het dier waarnaar hij heette. De punt van zijn dolkmes kwam soms zo rakeling langs de keel van de jongeman dat uit de menigte die in spanning het gevecht volgde doordringende kreten opklonken, al met iets van triomf er in. Parkins leek net een muskusrat die zich zo goed mogelijk te weer stelde tegen een roofdier.

Onbewogen volgde de oude Wild Bull het verloop van de strijd. Geen spier van zijn gezicht vertrok toen de rode krijger, door eigen vaart meegesleept, bijna languit op de grond neerplofte.

Snelle Buffalo snoof nu als een afgejakkerd paard. Zijn neusgaten trokken hevig samen als hij inademde en zijn stoten wonnen aan ruwe kracht in wat ze aan lenigheid verloren. Parkins loerde op een fout van zijn tegenstander die te grote haast had om er een einde aan te maken. De luitenant antwoordde op de schrille kreten van de krijger met spottende uitroepen en dikwijls zelfs met ironische raadgevingen.

De zoon van Wild Bull stormde onverhoeds op Parkins af en deze wist nog net het moordwapen te ontwijken. Snelle Buffalo struikelde over het uitgestoken been van de luitenant, hij verloor zijn dolkmes en sloeg met zijn gezicht tegen de grond.

Een seconde later zat zijn tegenstander boven op hem en hield hem in die benarde houding in bedwang.

Meteen viel er een diepe stilte. Hijgend wachtte de menigte Pawnees op de noodlottige ontknoping van het zonderlinge gevecht. Niets kon de zoon van de sachem nog redden. Wat draalde het Bleekgezicht nog om er een einde aan te maken ?

Parkins zou ze echter nog heel wat sterker verbluffen. Hij richtte zich op, liet zijn overwonnen mededinger vrij en boorde zijn dolkmes in de grond. De blanke krijger stak zijn armen in de lucht om het woord te vragen.

— Stam der Pawnees, zei hij, ik had me van Snelle Buffalo's scalp meester kunnen maken en dat zou maar billijk zijn geweest. Maar ik zou liever die van oude Jeremy terugkrijgen en naar mijn blanke broeders weerkeren zoals ik ben gekomen.

— Het Bleeekgezicht heeft Snelle Buffalo in een eerlijke strijd overwonnen, sprak Wild Bull. Hij is vrij.

— De grote sachem heeft goed gesproken. Maar ik heb nog een plicht te vervullen. Anders ware mijn taak niet helemaal volbracht. Ik ben niet naar de Pawnees gekomen met een geest van wraak bezield. Ik heb de zoon van Wild Bull bestreden om de rode krijgers te tonen dat ik niet bang ben. Daarom zal ik ook ronduit zeggen wat ik op het hart heb. Ik zeg dat allen die weerloze farms aanvallen en vrouwen en kinderen doden echte prairiewolven zijn ! Maar ik zeg ook dat er nog erger zijn dan zij ! Dat zijn de kooplieden die hun vuurwater bezorgen !

» Toen de Blanken kwamen, hebben de Roodhuiden hun de oorlog aangedaan en dapper gevochten. Toen hebben we vrede gesloten. De Pawnees hebben hun woord niet gehouden en erger nog, ze hebben het de ongelukkige stumpers laten ontgelden die niet tegen hen op konden !

» Hoe is het mogelijk dat zo'n dapper volk zo diep is gezonken !? Dat is duidelijk ! Dat komt daardoor !

Dit zeggend liep Parkins naar de tepee van Snelle Buffalo. Hij greep een tomahawk en verbrijzelde een tonnetje dat voor de ingang stond.

— Dat is het vergif waardoor de Pawnees, het vroeger zo fiere, vrije volk, een stelletje bange squaws zijn geworden. Als ze doorgaan met vuurwater drinken, zullen ze op het laatst zo zwak en laf worden dat ze al voor een papoose op de vlucht slaan !

De jonge luitenant eindigde. De krijgers aarzelden. Sommigen schenen klaar te staan om zich op hem te storten, anderen knikten.

Wild Bull zweeg. Eindelijk scheen hij uit een droom te ontwaken en sprak :

— Het Bleekgezicht heeft goed gesproken. Ik heb gezegd.

Het pleit was gewonnen !

C. PAGE.

ALS JE MIJN GESCHENKEN ZO WEINIG WAARDEERT, DRING IK ER OOK NIET OP AAN DAT JE DE WHISKY AANNEEMT DIE IK IN HET ZAND HEB GESTOPT !
?!!

GRRRR !!!

WAT DOET DIE DAAR OP HET ZAND ? IS-IE GEK ?
NEE, HIJ ZAL BANG ZIJN DAT HIJ VALT !
USN

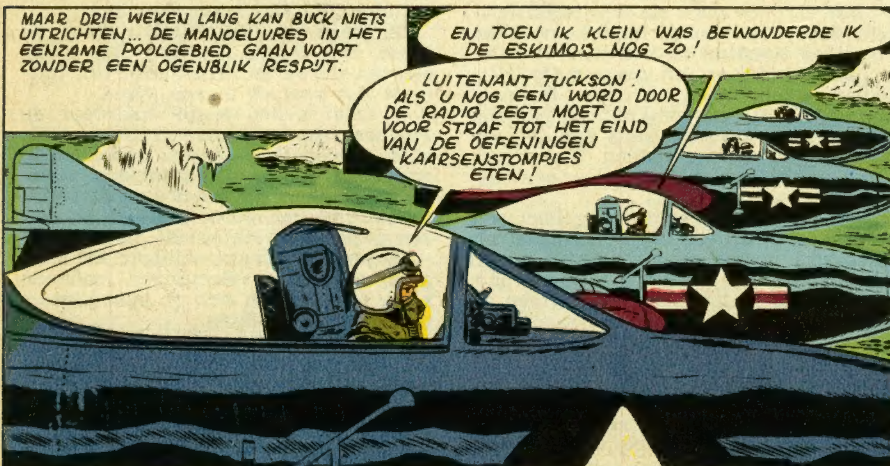

DIE NACHT NEEMT BUCK HET COMMANDO OVER HET ESCADRILLE VAN DE "VALLEY FORGE" TIJDENS EEN GROTE NACHTOEFENING WEER OP ZICH.
45

BIJ DAGERAAD KOMT BUCK HET LAATST TERUG ALS...
HEI, SIR !... NIEUWS VOOR U!... VAN KAPITEIN SHUGGLEY VAN DE RADIOCENTRALE.

DAT HEEFT HIJ OPGEVANGEN TIJDENS DE NIEUWSBERICHTEN VAN DE N.B.C.(1). HET GAAT OVER KAPITEIN BOLTONS PROCES !
DROMMELS ! DAT IS ZEKER HET VONNIS ! ALS HET MAAR...
(1) AMERIKAANS OMROEPSTATION.

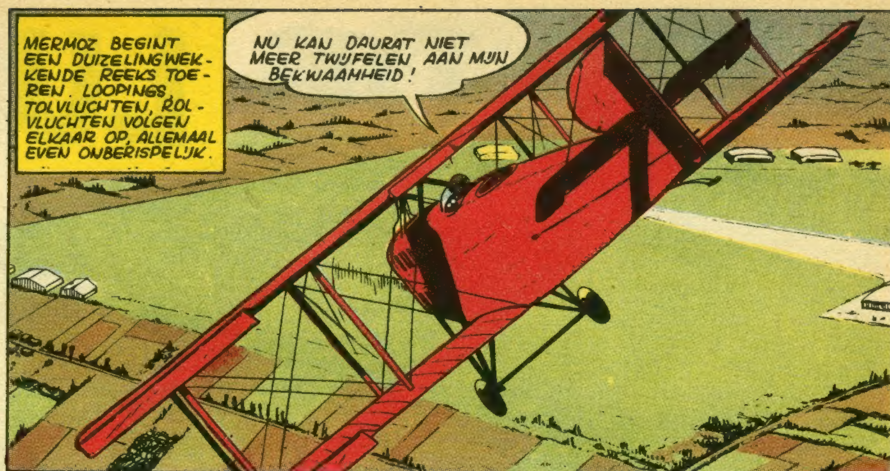

BOLTON IS VRIJGESPROKEN VAN LAFHEID, MACHTMISBRUIK EN DOODSLAG. GEEN GEVANGENISSTRAF OF BOETE... MAAR HIJ IS UIT DE U.S. LUCHTMACHT GEROYEERD WEGENS ERNSTIGE SCHENDING VAN DE KRIJGSTUCHT !

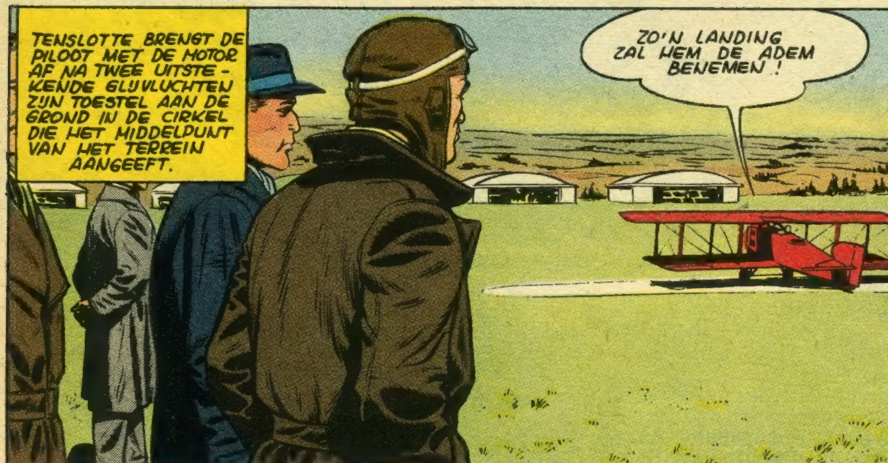

ARME DROMMEL ! SCHANDELIJK WEGGEJAAGD, ZONDER EEN ROOIE CENT OP STRAAT ! NA ZOIETS NEEMT GEEN ENKELE MAATSCHAPPIJ HEM NOG ALS PILOOT AAN EN HIJ KENT GEEN ENKEL ANDER VAK ! DAT WORDT BITTERE ARMOEDE !

MAAR DRIE WEKEN LANG KAN BUCK NIETS UITRICHTEN... DE MANOEUVRES IN HET EENZAME POOLGEBIED GAAN VOORT ZONDER EEN OGENBLIK RESPIJT.
EN TOEN IK KLEIN WAS BEWONDERDE IK DE ESKIMO'S NOG ZO !
LUITENANT TUCKSON ! ALS U NOG EEN WOORD DOOR DE RADIO ZEGT MOET U VOOR STRAF TOT HET EIND VAN DE OEFENINGEN KAARSENSTOMPJES ETEN !

OP EEN DAG...
DE ADMIRAAL VRAAGT NAAR U, SIR...
O.K. IK KOM !
Col. B. Danny
VICTOR HUBINON
N.C. 12.

JEAN MERMOZ
RIDDER VAN HET LUCHTRUIM

MERMOZ BEGINT EEN DUIZELINGWEKKENDE REEKS TOEREN. LOOPINGS, TOLVLUCHTEN, ROLVLUCHTEN VOLGEN ELKAAR OP, ALLEMAAL EVEN ONBERISPELIJK.
NU KAN DAURAT NIET MEER TWIJFELEN AAN MIJN BEKWAAMHEID!

TENSLOTTE BRENGT DE PILOOT MET DE MOTOR AF NA TWEE UITSTEKENDE GLIJVLUCHTEN ZIJN TOESTEL AAN DE GROND IN DE CIRKEL DIE HET MIDDELPUNT VAN HET TERREIN AANGEEFT.
ZO'N LANDING ZAL HEM DE ADEM BENEMEN!

WEL, WAAR IS DAURAT?
WEGGEGAAN VOOR HET UIT WAS! MANNETJE, PAK JIJ JE BIEZEN MAAR!

WAAROM? IK HEB TOCH GOED GEVLOGEN...
LEG DAT MAAR AAN DAURAT UIT. HIJ IS GINDS IN DIE LOODS!

ZO, BEN JIJ DAAR?! NU, JE BENT ZEKER INGENOMEN MET JEZELF...
OCH... JA WEL, MENEER!

NU, IK NIET... DIE KUNSTSTUKJES ZIJN NIET NODIG. GA MAAR NAAR HET CIRCUS!
?!?!

WAAR GA JE HEEN? WEG?

JA, WEG. EN IK BEN TEVREDEN OVER MEZELF... WANT IK HEB GOED GEVLOGEN, DAT WEET IK!
HM... VERWAAND! GEEN TUCHT... HM... EEN STIJFKOP... NATUURLIJK.... WEL... WE KRIJGEN JE WEL KLEIN!

KLEIN KRIJGEN? EN... U STUURT ME WEG...
GA NAAR DE BAAN TERUG. STIJG LANGZAAM TOT 200 METER OP. MAAK EEN RUIME BOCHT... BEGIN JE LANDING EEN HEEL EIND VERDER... WERK VAN EEN GEWOON ARBEIDER... BEGREPEN?!
VICTOR HUBINON
J.M. 19.

OP DE LUIPAARD

Als de leeuw de koning van de savanne mag heten en de tijger die van de wildernis, dan is de luipaard de vorst van het woud, de heerser van de prairie, de sjeik van de woestijn.

Dit listige, wrede, bloeddorstige dier met zijn typisch gevlekte huid, komt overal voor, van Algerië tot in Zuid-Afrika, van Sumatra tot in Siberië.

In de savanne heeft de panter (waarvan de luipaard een Afrikaanse variëteit is) een lichter vel en glijdt hij lenig tussen hogere grassen en struiken door. In het bos is hij donkerder en rossig. Daar zit hij in de bomen en laat zich uit de hoogte pardoes op zijn prooi neervallen. In de bergen vertoont hij een olijfachtige of donkergrijze tint en klimt er tot aan de eeuwige sneeuw op waar hij dan wit wordt. Zelfs in de woestijn ontbreekt hij niet, maar is er veel geringer van grootte.

De kolossen van deze dierensoort meten wel 2,40 m., hun 80 of 90 cm. lange staart inbegrepen.

De Indische panter is dikker, zijn staart langer en de vlekken in zijn huid zijn duidelijker. Op de Soenda-eilanden, vooral Sumatra en Java, leeft de vermaarde Zwarte Panter, een gevreesd, maar schitterend dier. Het leven in de ondoordringbare wouden geeft de zwarte panter zijn donkere kleur, zoals dieren in koude, sneeuw en ijsgebieden eveneens door aanpassing vaak heel licht van kleur of volkomen wit worden. Dit is het geval met de tijger en de panter in het Himalajagebergte, welk verschijnsel « albinisme » wordt genoemd.

Zoals we al zeiden is de luipaard of panter een bloeddorstig roofdier. Hij doodt uit moordlust, niet van de honger, zoals de leeuw. Als een luipaard een stal binnendringt of een kudde aanvalt, doodt hij zoveel mogelijk vee, maar neemt maar één dier mee om het te verslinden. Hij is een aartsvijand van honden op wier vlees hij bepaald dol is. Ook op apen is hij gebeten en hij zit ze na tot in de bomen.

De mens ontwijkt hij zoveel mogelijk, maar wordt hij zelf nagezeten, dan verweert hij zich met hand en tand. Vaak blijft hij roerloos in de takken zitten en laat een mens ongemoeid onder de boom doorlopen. Maar krijgt hij er erg in, dat hij bespiedt wordt of vervolgd, dan springt hij verrassend snel toe.

De panter wordt om zijn vel gewaardeerd en door alle dierentuinen en circussen gezocht. Daarom wordt er onbarmhartig jacht op hem gemaakt met hulp van drijvers en lokazen. Dit zijn meestal schapen of andere dieren die een gewaardeerde lekkernij voor de luipaard betekenen. Het lokaas wordt op een plaats vastgebonden waar het dier veel komt en de jager glipt in een voor

In India wordt de luipaardjacht gevaarlijker geacht dan de tijgerjacht. Een panter is moeilijk uit zijn hinderlaag te lokken, hij is wantrouwig, kan het kabaal van panter bespringt de mens op het onverwachtst bewijzen waar hij is langs gekomen. Hazen, peuzelen

OP DE LUIPAARD JACHT

Soms stort een urenlang vervolgde luipaard zich met de moed der wanhoop op zijn tegenstanders, zonder zich te storen aan de op hem gerichte vuurwapens. En hij vindt aldus een roemrijke dood.

Als de leeuw de koning van de savanne mag heten en de tijger die van de wildernis, dan is de luipaard de vorst van het woud, de heerser van de prairie, de sjeik van de woestijn.

Dit listige, wrede, bloeddorstige dier met zijn typisch gevlekte huid, komt overal voor, van Algerië tot in Zuid-Afrika, van Sumatra tot in Siberië.

In de savanne heeft de panter (waarvan de luipaard een Afrikaanse variëteit is) een lichter vel en glijdt hij lenig tussen hogere grassen en struiken door. In het bos is hij donkerder en rossig. Daar zit hij in de bomen en laat zich uit de hoogte pardoes op zijn prooi neervallen. In de bergen vertoont hij een olijfachtige of donkergrijze tint en klimt er tot aan de eeuwige sneeuw op waar hij dan wit wordt. Zelfs in de woestijn ontbreekt hij niet, maar is er veel geringer van grootte.

De kolossen van deze dierensoort meten wel 2,40 m., hun 80 of 90 cm. lange staart inbegrepen.

De Indische panter is dikker, zijn staart langer en de vlekken in zijn huid zijn duidelijker. Op de Soendaeilanden, vooral Sumatra en Java, leeft de vermaarde Zwarte Panter, een geducht, maar schitterend dier. Het leven in de ondoordringbare wouden geeft de zwarte panter zijn donkere kleur, zoals dieren in koude, sneeuw en ijsgebieden eveneens door aanpassing vaak heel licht van kleur of volkomen wit worden. Dit is het geval met de tijger en de panter in het Himalajagebergte, welk verschijnsel « albinisme » wordt genoemd.

Zoals we al zeiden is de luipaard of panter een bloeddorstig roofdier. Hij doodt uit moordlust, niet van de honger, zoals de leeuw. Als een luipaard een stal binnendringt of een kudde aanvalt, doodt hij zoveel mogelijk vee, maar neemt maar één dier mee om het te verslinden. Hij is een aartsvijand van honden op wier vlees hij bepaald dol is. Ook op apen is hij gebeten en hij zit ze na tot in de bomen.

De mens ontwijkt hij zoveel mogelijk, maar wordt hij zelf nagezeten, dan verweert hij zich met hand en tand. Vaak blijft hij roerloos in de takken zitten en laat een mens ongemoeid onder de boom doorlopen. Maar krijgt hij er erg in, dat hij bespiedt wordt of vervolgd, dan springt hij verrassend snel toe.

De panter wordt om zijn vel gewaardeerd en door alle dierentuinen en circussen gezocht. Daarom wordt er onbarmhartig jacht op hem gemaakt met hulp van drijvers en lokazen. Dit zijn meestal schapen of andere dieren die een gewaardeerde lekkernij voor de luipaard betekenen. Het lokaas wordt op een plaats vastgebonden waar het dier veel komt en de jager glipt in een voor de gelegenheid ingerichte « uitkijkhut », verborgen tussen lianen en bladeren en goed beveiligd door doorntakken. Het afwachten duurt soms verscheidene nachten en de jager moet al die tijd in dezelfde houding blijven en oppassen dat hij niet tegen de wind in staat, anders ruikt het roofdier hem. De jager moet snelle reflexen hebben, goede ogen en een zekere hand, want de luipaard slaat onverhoeds zijn slag en verdwijnt daarna meteen met zijn prooi.

Voor het vangen wordt er meestal een valkuil in de grond gegraven, met een lokdier er in en een net waarin de luipaard verstrikt wordt. Vaker wordt een veel opzienbarender methode : de drijfjacht, gebruikt. Door kreten, door tromgeroffel en ander rumoer, tracht men de luipaard zo tureluurs te maken dat hij wegvlucht, een boom in. Die boom wordt dan snel omringd met een wijd net dat de drijvers met stokken en palen strak houden.

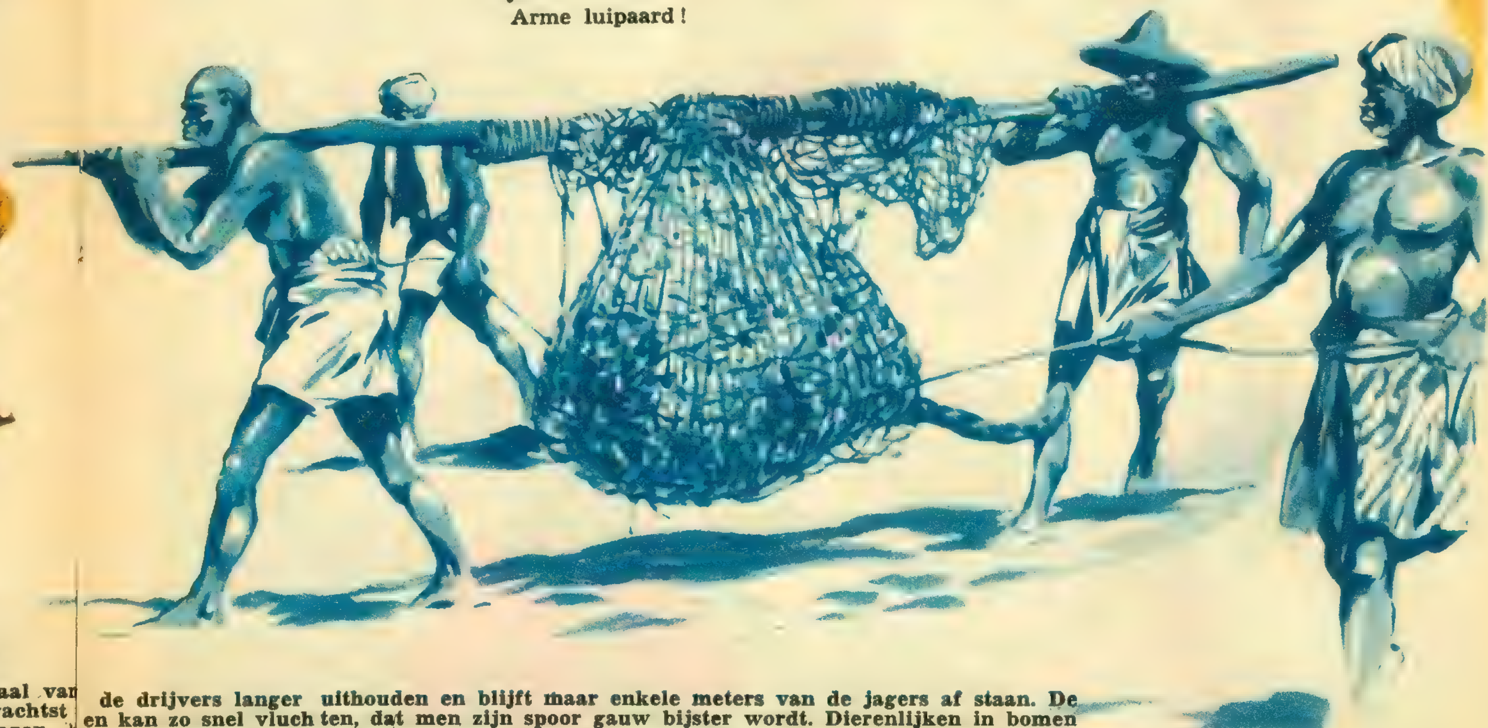
Dat is het beslissende moment. Zeer zelden maar, stort een woedende luipaard zich op zijn aanvallers. En in dat geval is het gauw met het dier gedaan. Maar het doel van de jacht is een levende luipaard.

Een bizonder behendig drijver werpt een soort lasso om de tak heen waarop het dier steunt en schudt deze hevig. Ondertussen laat een niet minder behendig schutter met geweerschoten de andere takken, die de luipaard steunen, afknappen. Van lieverlee verliest het beest zijn evenwicht en tuimelt tenslotte in het net... dat weer sluit.

Zo moet het woestste roofdier van oerwoud en savanne de oppermacht van de heer der schepping erkennen. Zo moet de luipaard dienst doen als circusattractie of een dierentuin met zijn aanwezigheid verrijken...

Arme luipaard !

In India wordt de luipaardjacht gevaarlijker geacht dan de tijgerjacht. Een panter is moeilijk uit zijn hinderlaag te lokken, hij is wantrouwig, kan het kabaal van de drijvers langer uithouden en blijft maar enkele meters van de jagers af staan. De panter bespringt de mens op het onverwachtst en kan zo snel vluchten, dat men zijn spoor gauw bijster wordt. Dierenlijken in bomen bewijzen waar hij is langs gekomen. Hazen, kleine antilopen, everzwijnen, schapen en apen sleept hij daarheen om ze rustig op te peuzelen eer hyena's en jakhalzen ze voor zijn neus wegkapen.

JACHT

Soms stort een urenlang vervolgde luipaard zich met de moed der wanhoop op zijn tegenstanders, zonder zich te storen aan de op hem gerichte vuurwapens. En hij vindt aldus een roemrijke dood.

de gelegenheid ingerichte « uitkijkhut », verborgen tussen lianen en bladeren en goed beveiligd door doorntakken. Het afwachten duurt soms verscheidene nachten en de jager moet al die tijd in dezelfde houding blijven en oppassen dat hij niet tegen de wind in staat, anders ruikt het roofdier hem. De jager moet snelle reflexen hebben, goede ogen en een zekere hand, want de luipaard slaat onverhoeds zijn slag en verdwijnt daarna meteen met zijn prooi.

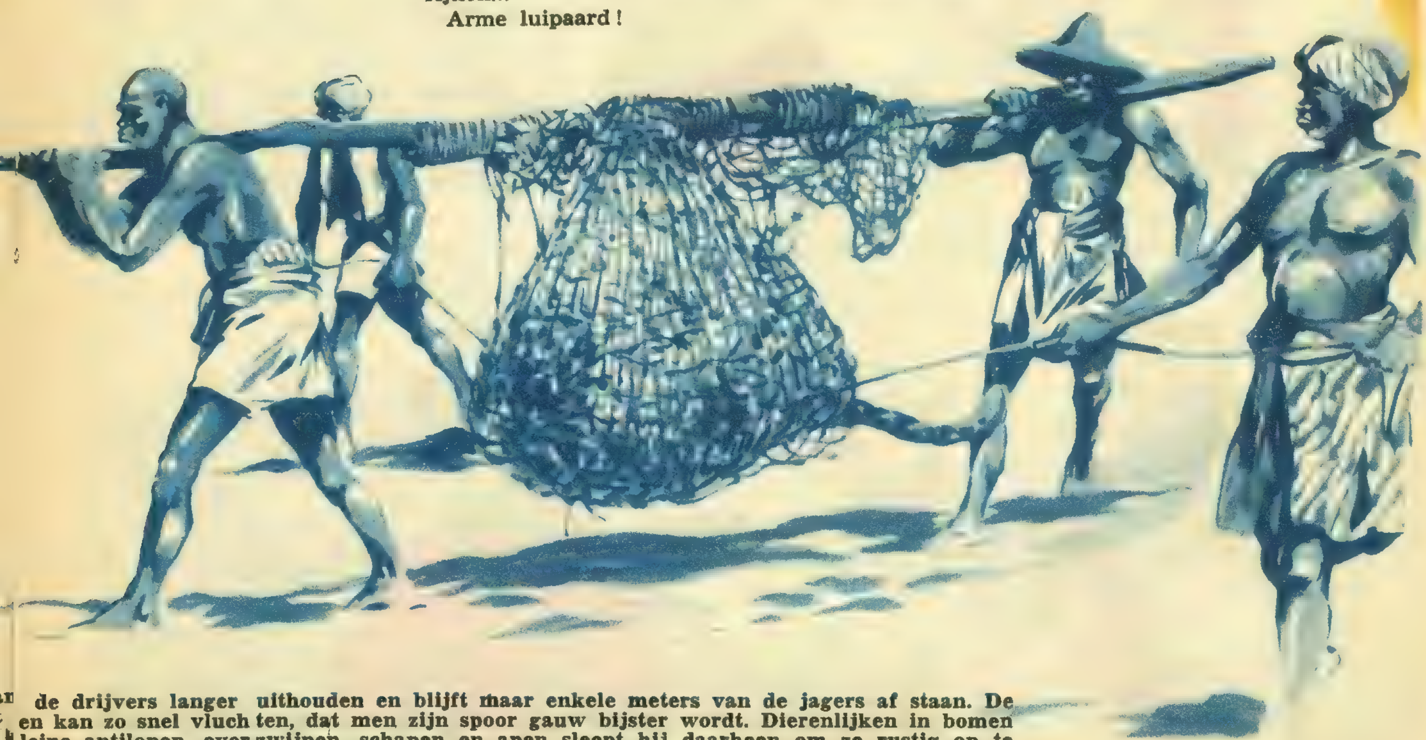
Voor het vangen wordt er meestal een valkuil in de grond gegraven, met een lokdier er in en een net waarin de luipaard verstrikt wordt. Vaker wordt een veel opzienbarender methode: de drijfjacht, gebruikt. Door kreten, door tromgeroffel en ander rumoer, tracht men de luipaard zo tureluurs te maken dat hij wegvlucht, een boom in. Die boom wordt dan snel omringd met een wijd net dat de drijvers met stokken en palen strak houden.

Dat is het beslissende moment. Zeer zelden maar, stort een woedende luipaard zich op zijn aanvallers. En in dat geval is het gauw met het dier gedaan. Maar het doel van de jacht is een levende luipaard.

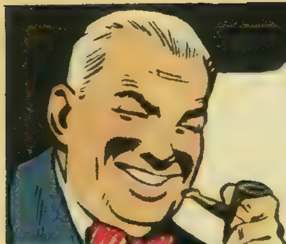
Een bizonder behendig drijver werpt een soort lasso om de tak heen waarop het dier steunt en schudt deze hevig. Ondertussen laat een niet minder behendig schutter met geweerschoten de andere takken, die de luipaard steunen, afknappen. Van lieverlee verliest het beest zijn evenwicht en tuimelt tenslotte in het net... dat weer sluit.

Zo moet het woestste roofdier van oerwoud en savanne de oppermacht van de heer der schepping erkennen. Zo moet de luipaard dienst doen als circusattractie of een dierentuin met zijn aanwezigheid verrijken...

Arme luipaard!

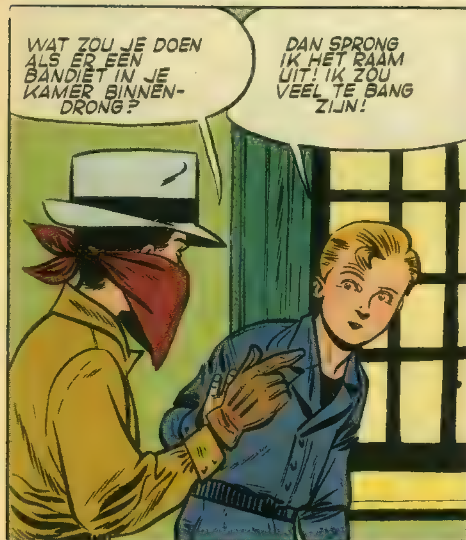
de drijvers langer uithouden en blijft maar enkele meters van de jagers af staan. De en kan zo snel vluchten, dat men zijn spoor gauw bijster wordt. Dierenlijken in bomen leine antilopen, everzwijnen, schapen en apen sleept hij daarheen om ze rustig op te eer hyena's en jakhalzen ze voor zijn neus wegkapen.

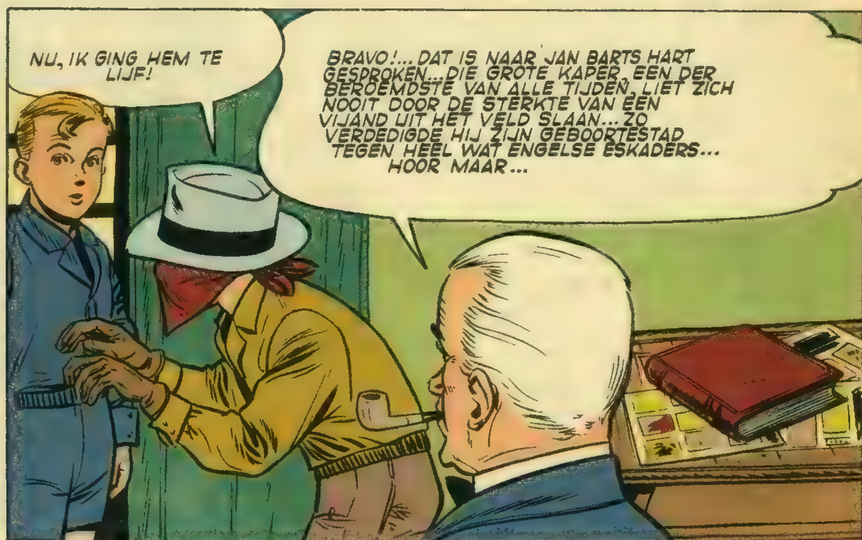

UIT DE VERHALENTROMMEL VAN OOM WIM

HIJ STOND PAL VOOR Z'N VADERLAND

WE BESCHIKKEN OVER DERTIG ZULKE DINGEN!
LATEN DE FRANSEN DAN MAAR OPPASSEN!

JAN BART LAAT INTUSSEN DUINKERKEN IN STAAT VAN VERDEDIGING BRENGEN. HIJ DENKT OVERAL AAN...
NOG MEER MUNITIE! DIT FORT IS DE SLEUTEL TOT DE HAVEN! ZET WACHTERS IN HET BELFORT!

NA TWEE DAGEN KALMTE...
ALARM! LUID DE NOODKLOK! DE ENGELSEN STUREN EEN BRANDER OP DE STAD AF!

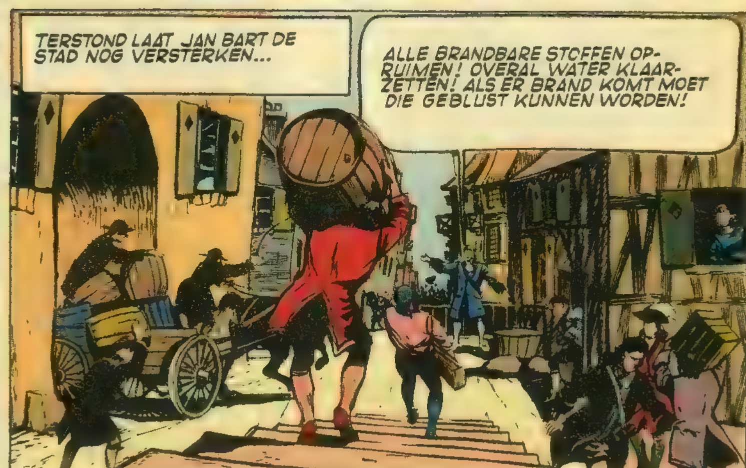

EEN HELSE MACHINE SCHEIDT ZICH VAN DE VIJANDELIJKE VLOOT AF EN STEVENT VOORWAARTS, BEGELEID DOOR EEN FREGAT...
WIJ ZULLEN MET DAT VERVLOEKTE DING DE LUCHT IN GAAN!
VLUG! WE MOETEN HET TREFFEN EER HET TE DICHT BIJ DE WALLEN KOMT! VUUR!...

EN...
RAAK!!

GESCHROKKEN VAN HET TROMMELVUUR DER FRANSEN ZOEKEN DE VIJANDELIJKE SCHEPEN WIJSELIJK HET GROS VAN HET ESKADER OP...
WE HEBBEN ZE SCHRIK AANGEJAAGD! ZE DRUIPEN AL AF!...

DIE AVOND NOG...
LATEN WE DE STILTE VOOR DE STORM TE BAAT NEMEN... WAPEN DIE SLOEPEN! ZE ZIJN VEEL WENDBAARDER DAN ONZE LINIESCHEPEN... WE ZULLEN ZE GEBRUIKEN OM DE VIJAND TE BESTOKEN...

DE VOLGENDE DAG...
DE VIJAND VOERT VERSTERKINGEN AAN. 112 ZEILEN BIJ ELKAAR! ZO'N VLOOT KUNNEN WE NOOIT OVERWINNEN.
DUINKERKEN IS MIJN GEBOORTESTAD EN IK VERDEDIG HAAR TOT HET EINDE TOE!

TERSTOND LAAT JAN BART DE STAD NOG VERSTERKEN...
ALLE BRANDBARE STOFFEN OPRUIMEN! OVERAL WATER KLAARZETTEN! ALS ER BRAND KOMT MOET DIE GEBLUST KUNNEN WORDEN!

De hond van de dief

EEN VERHAAL VAN C. JOEL

Voor de zoveelste maal deed Jim de Artist, zoals hij in vakkringen heette, zijn bijnaam eer aan. Nadat hij een opening had geboord in de brandkast, ging hij er met zijn hand in en liet het slot van binnen werken. Zonder een kik te geven draaide de gepantserde deur op haar hengsels open.

De man gunde zich even rust. Hij spitste zijn oren. Het huis lag in diepe rust gedompeld.

Toen borg de inbreker zijn spullen zorgvuldig weer in zijn gereedschapstas en stapelde de bundels bankbiljetten en pakken effecten uit de brandkast er bovenop. Enkele sieraden van waarde gingen eveneens de zwarte tas in, die veel weg had van een doktersstas.

Jim keek op zijn horloge. De onderneming had maar een kwartiertje gevergd. Vergenoegd klakte hij met zijn tong. Toen sloop hij op zijn tenen het kantoor uit, de vestibule in en trad de keuken in. Daarlangs was hij binnengekomen. Een ruit uitsnijden, zijn hand door de opening steken en de spanjolet neerduwen, was maar kinderspel voor iemand als Jim de Artist !

Nu stond de man op de binnenplaats van het huis. Hij had net zijn schoenen van onder het raam teruggehaald en ze dichtgeregen. Nog een meter of tien, dan was hij het hek door en verdween hij in de nacht met zijn buit.

Nog vijf meter !... Onverhoeds schoot een harige massa uit het donker te voorschijn en viel op de schouders van de dief neer. Verbaasd liet de man de zak los.

— Vuil dier, bromde hij. Wil je wel eens loslaten !

Maar de hond week niet meer van hem. Het dier sprong zacht jankend om de indringer heen, als een trouwe hond die zijn baas 's avonds thuis ziet komen.

— Wat bezielt hem ? vroeg Jim zich verwonderd af. Nog goed dat hij niet blaft !

En ten einde raad probeerde hij zijn tas te bemachtigen om zo vlug mogelijk aan de haal te kunen gaan. Maar telkens als hij bukte om het kostbare voorwerp te grijpen, sprong de hond tegen hem op.

— Waar mag die verduiveld toch liggen ? mompelde hij.

Eindelijk zag hij kans haar beet te krijgen. En daar de hond opnieuw tot de aanval overging, gaf hij hem daarmee uit alle macht een flinke opstopper.

Het beest liet toen een zacht verwijtend gekerm horen dat Jim goed kende.

— Rex ! riep hij. Beste Rex !

Al had Jim nooit kans gezien zoals gewone burgers de handen uit de mouwen te steken om aan de kost te komen, inbreker was hij pas geworden toen hij uit de « bajes » kwam.

Voor die tijd had hij het avontuurlijke beroep van smokkelaar uitgeoefend, langs de hele grens. 's Nachts dwaalde hij over het land en verschalkte de kommiezen. Op de heenweg smokkelde hij parfums, juwelen en geneesmiddelen. De weg terug was zwaarder. Tabak en koffie nemen meer plaats in. Maar Jim wist toch altijd door de mazen van het net heen te glippen.

En daarbij had hij Rex, zijn hond, een buitengewoon dier, hoor ! Die had me als geen ander een scherpe neus voor douanebeambten !

— Met Rex bij je hoef je nooit bang te wezen ! zei de smokkelaar altijd.

— Kijk toch maar uit je doppen, Jim ! Je begint over de tong te gaan ! Ga voor een tijdje de buurt uit ! had Arie, een maat van hem, hem toegefluisterd.

— Wie mij wil knippen moet nog geboren worden !

En die zelfde avond nog liet Jim zich grijpen als een beginneling !

Nu volgden rechtbank en gevangenis. Zes maanden brommen.

In die tijd leerde een celgenoot hem alle knepen van het inbrekersvak.

Toen de zware gevangenispoort weer openging voor de vroegere smokkelaar, was deze een volslagen boef geworden, verbitterd door zijn lange verblijf tussen vier kale muren, en vlaste hij er op zijn nieuwe gáven in praktijk te brenge.

Weldra gold hij onbetwist als een meester in zijn vak.

— Ach, had ik Rex nog maar ! zuchtte hij soms, dan zou het nog veel gemakkelijker wezen ! Die zou op de uitkijk staan terwijl ik werk !

Sinds zijn baas was aangehouden was het stomme dier onvindbaar. Wat zou er wel van hem geworden zijn ? Wat had Rex verder gedaan, toen hij het spoor bijster was geworden van de man die hem zijn volle vriendschap had geschonken ?

Jim dacht dikwijls aan Rex en hij slaagde er niet in zich over zijn verdwijning te troosten.

— Een wonderlijk geval, brigadier, dat zult u toegeven !

De agent streek over zijn snor en keek peinzend voor zich uit.

— En u zegt dat de hond niet geblaft heeft ? vroeg hij.

— Nee, en dat vind juist ik zo vreemd ! Dat dier slaapt anders heel licht. Bij het minste gerucht springt hij op en maakt een leven als een oordeel ! Zodra ik de inbraak heb ontdekt, holde ik de binnenplaats op. Het zwijgen van het dier verbaasde me. Stel u dus voor hoe verstomd ik stond toen ik merkte dat het er niet meer was !

— Weet u zeker dat u niets gehoord heeft ?

— Beslist. Ik heb een lichte slaap en bovendien blafte de hond de hele buurt bij mekaar als-ie eenmaal begon.

— Wat de diefstal aangaat, die is op de van ouds bekende manier gepleegd. Vlug en handig gedaan. Uw hond zal eerder terug te vinden zijn dan de bankbiljetten, vrees ik. Trouwens, het dier zal stellig wel vanzelf terugkomen...

— Ik kreeg liever mijn geld terug ! Ik hield niet veel van die hond. Het was een zwerver. Ik heb hem een jaar geleden ongeveer mee naar huis genomen. Maar mijn hele rijkdom zat in de brandkast !

— We zullen ons best doen, meneer. Mijn collega en ik zullen trouwens meteen aan de slag gaan... Een onderzoek ter plaatse instellen, vingerafdrukken opnemen als die er zijn — maar dat betwijfel ik — en nagaan hoe de dief te werk is gegaan. Ik kan u nu al verzekeren dat het een meester in het « kraken » is. Dat is al een voornaam punt ! Er bestaat zelfs grote kans dat het een zekere Jim is, bijgenaamd de Artist. Die heeft de laatste tijd heel wat wandaden op zijn kerfstok hier in de buurt. We zien geen kans hem op heterdaad te snappen. Maar geduld !

De beide hermandads begonnen te snuffelen rondom de lege brandkast. Toen zochten ze de plek waar de dief was binnengedrongen.

— Kom eens kijken ! schreeuwde ineens de gendarme die de brigadier vergezelde.

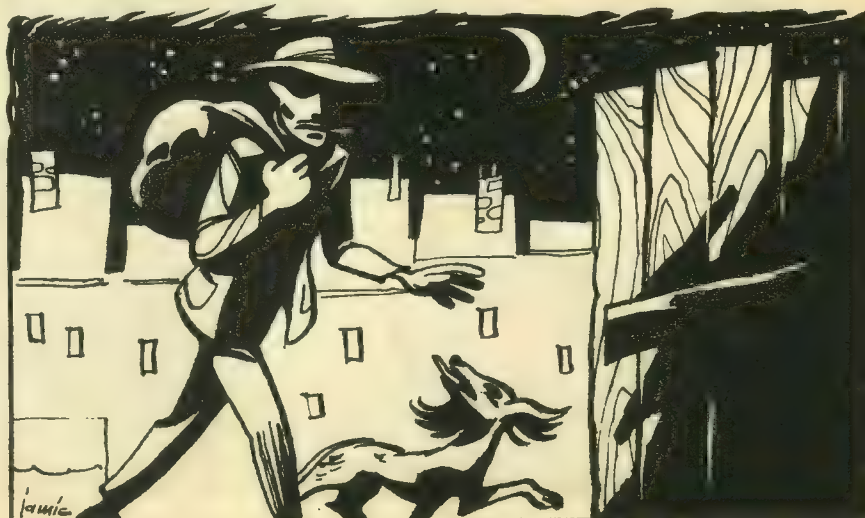
En hij wees naar de gebroken ruit in het keukenraam.

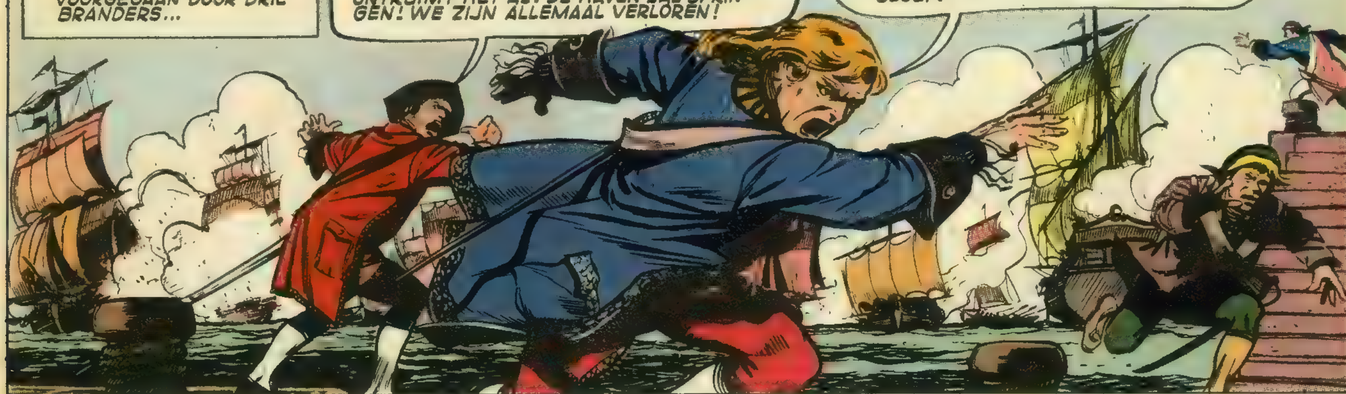
— Hééé, stamelde de huiseigenaar. Is dat van u ?

— Nee ! antwoordde de brigadier en maakte een tas open.

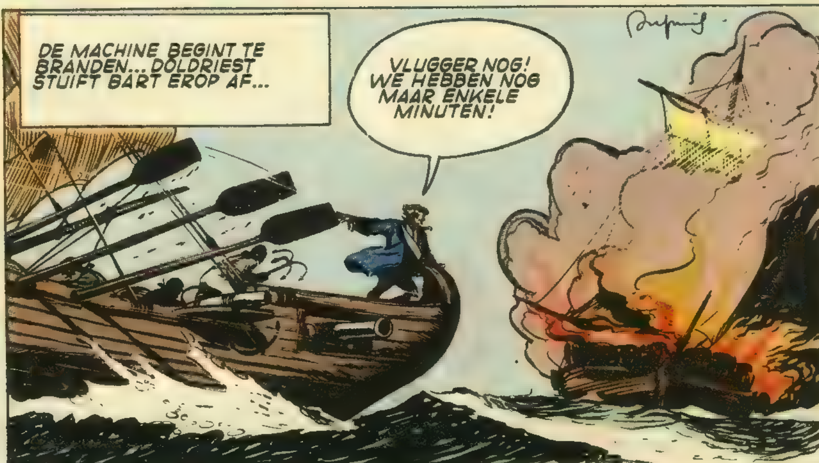
Alle drie zetten ze grote ogen op toen de inhoud te voorschijn kwam. Het was de verdwenen schat, volledig en wel ! Jim had zijn hond teruggevonden en daardoor was hij als bij ingeving op het rechte pad teruggekeerd.

C. J.

MAAR 'S VIJANDS VLOOT ZEILT OP NAAR DE STAD, VOORGEGAAN DOOR DRIE BRANDERS...
KIJK, KAPITEIN! EEN DER VUURSCHEPEN DRIJFT RECHT OP ONS AF! DE BEMANNING ONTRUIMT HET AL! DE HAVEN ZAL SPRINGEN! WE ZIJN ALLEMAAL VERLOREN!
NOG NIET! ZE HEBBEN NOG MAAR PAS HET VUUR AANGESTOKEN. VLUG! EEN SLOEP!

ENKELE SECONDEN LATER...
VOORUIT, JONGENS! NAAR HET DUIVELSTUIG HET ROER EN FLINK ROEIEN!

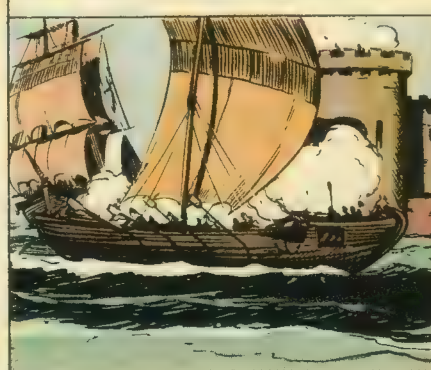

DE MACHINE BEGINT TE BRANDEN... DOLDRIEST STUIFT BART EROP AF...
VLUGGER NOG! WE HEBBEN NOG MAAR ENKELE MINUTEN!

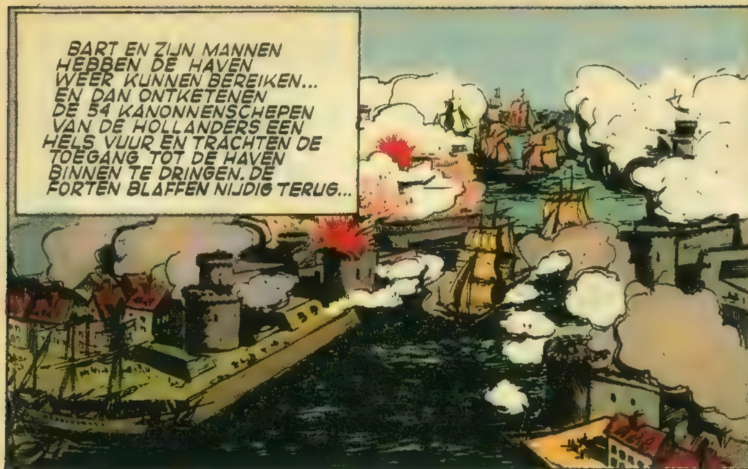

FLINK DIE LAMME SCHUIT ENTEREN!

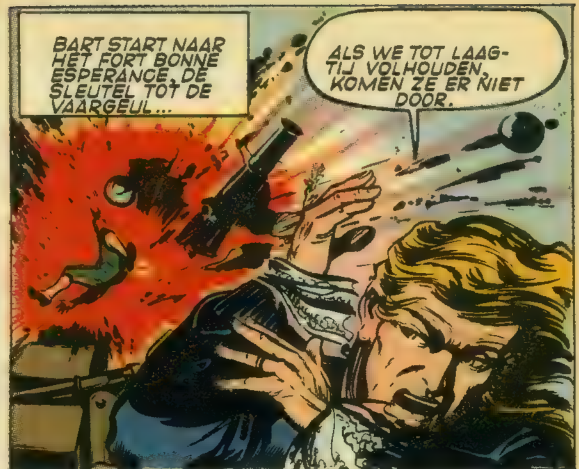

DE SLOEP SLEEPT DE HELSE BRANDER VOORT DE HAVEN UIT ZODOENDE HET GEVAAR VAN DE STAD AFWENDEND...
KAPITEIN, HET GAAT SPRINGEN EN ER STEVENT EEN ENGELSMAN OP ONS AF!
WE ZULLEN HET SPUL VLAK VOOR ZIJN NEUS LOSLATEN... AANSTONDS KAN HET AL DE LUCHT IN GAAN! LOS!

AMPER IS DE SLOEP EEN EINDJE WEG OF HET VUURSCHIP ONTPLOFT EN BRENGT HET FREGAT DAT NIET MEER KAN ONTWIJKEN TOT SPRINGEN...

MAAR...
DAT WAS OP 'T NIPPERTJE! EEN HOLLANDER WIL ONS DE PAS AFSNIJDEN!
RICHT DE BEIDE KANONNEN!

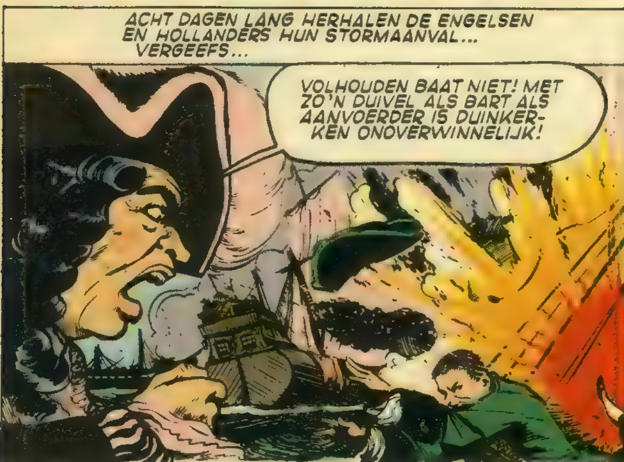

HET HEVIGE VUUR VAN DE TWEE STUKKEN DOET HET ZWARE 38 KANONNEN SCHIP AARZELEN... BART GLIPT HEM BRUTAAL WEG VOOR DE NEUS LANGS EN ONTKOMT...

BART EN ZIJN MANNEN HEBBEN DE HAVEN WEER KUNNEN BEREIKEN... EN DAN ONTKETENEN DE 54 KANONNENSCHEPEN VAN DE HOLLANDERS EEN HELS VUUR EN TRACHTEN DE TOEGANG TOT DE HAVEN BINNEN TE DRINGEN. DE FORTEN BLAFFEN NIJDIG TERUG...

BART START NAAR HET FORT BONNE ESPERANCE, DE SLEUTEL TOT DE VAARGEUL...
ALS WE TOT LAAGTIJ VOLHOUDEN, KOMEN ZE ER NIET DOOR.

AAN BOORD VAN EEN ENGELS FREGAT.
VLUGGER! ZEILEN BIJZETTEN! DIE VERVLOEKTE DUINKERKENAARS ZULLEN ONS KLOPPEN!
HET ZEEWATER TREKT TERUG! WEE ONS! DE GEUL IS VOL ZANDBANKEN!

MAAR DE FRANSE KANONNEN BULDEREN WOEDEND. EEN GORDIJN VAN VUUR SLAAT DE DE VERRASTE VIJAND TERUG. VIJF VIJANDELIJKE SCHEPEN STRANDEN IN HET ZAND.
WE GEVEN ONS OVER!
TERSTOND VAREN ER FRANSE SLOEPEN LANGSZIJ ...

ACHT DAGEN LANG HERHALEN DE ENGELSEN EN HOLLANDERS HUN STORMAANVAL... VERGEEFS...
VOLHOUDEN BAAT NIET! MET ZO'N DUIVEL ALS BART ALS AANVOERDER IS DUINKERKEN ONOVERWINNELIJK!

ONTMOEDIGD DOOR AL DIE NEDERLAGEN, HEFFEN DE AANVALLERS HET BELEG OP...
U IS DE ZIEL VAN HET VERZET GEWEEST! ZONDER U WAREN WE VERLOREN NU!
DITMAAL DRUIPEN ZE VOORGOED AF!
DUINKERKEN HEEFT U HET LEVEN TE DANKEN, KAPITEIN BART!...

HET HELE LAND VIERDE GEESTDRIFTIG DEZE OVERWINNING. LODEWIJK XIV ONTBOOD BART NAAR VERSAILLES...
DEZE GEDENKPENNING IS EEN AANDENKEN AAN UW TOEWIJDING JEGENS UW STAD... RIDDER BART. DUINKERKEN MAG TROTS WEZEN OP EEN ZOON ALS U...
IK HEB SLECHTS MIJN PLICHT GEDAAN, SIRE!

MAAR EERBEWIJZEN EN HULDE AAN HET HOF KONDEN DIE ZOON VAN DE ZEE NIET LANG VASTHOUDEN... WELDRA GING HIJ OP ZIJN BEURT SCHRIK EN VERDERF ZAAIEN AAN DE ENGELSE KUST...

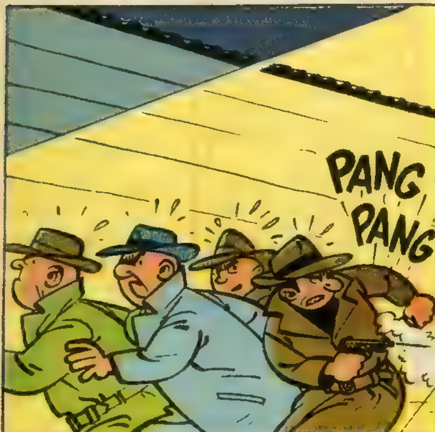
De Baard en De Kale TEGEN DE WITTE HAND

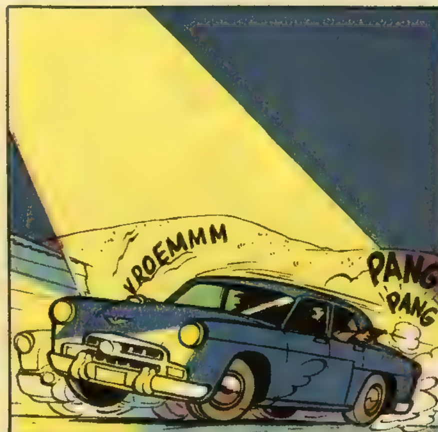
TEKST DOOR ROSY - TEKENINGEN VAN WILL.

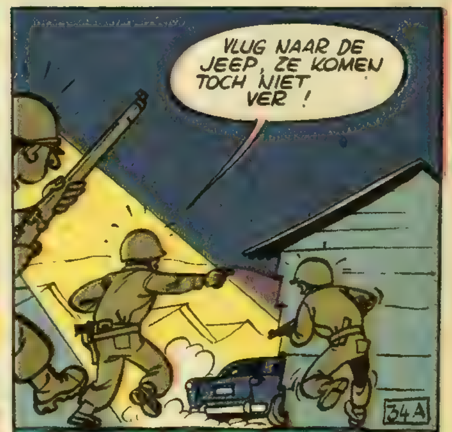

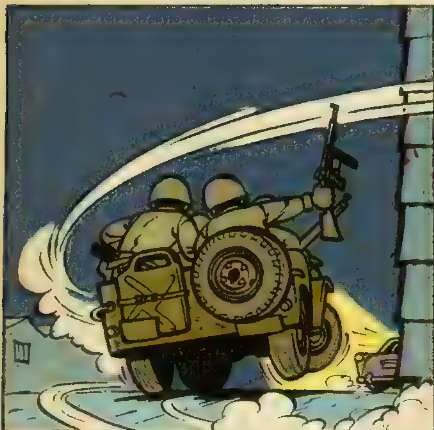

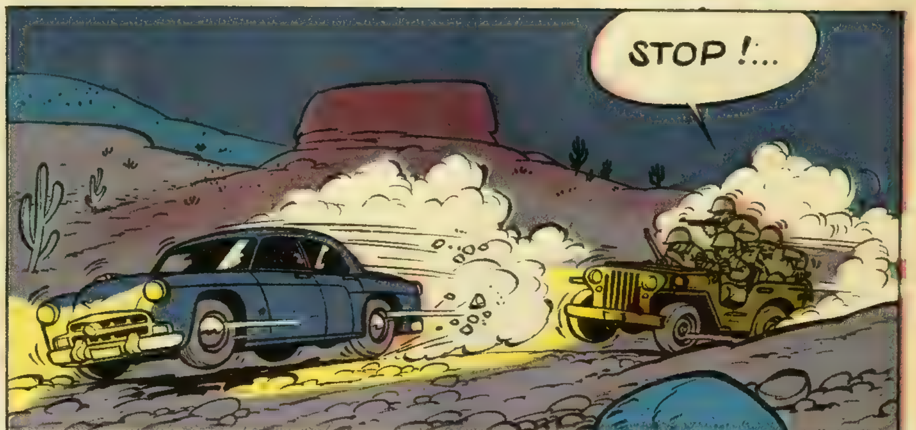

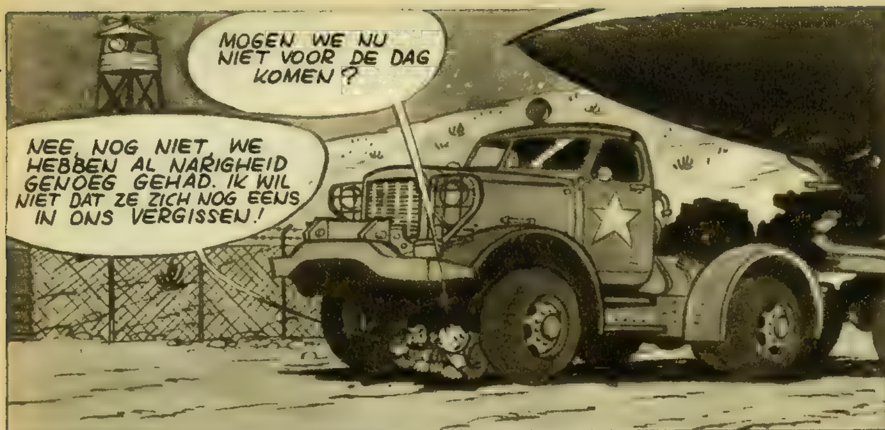

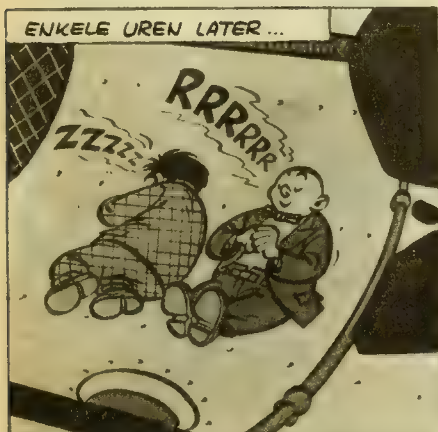

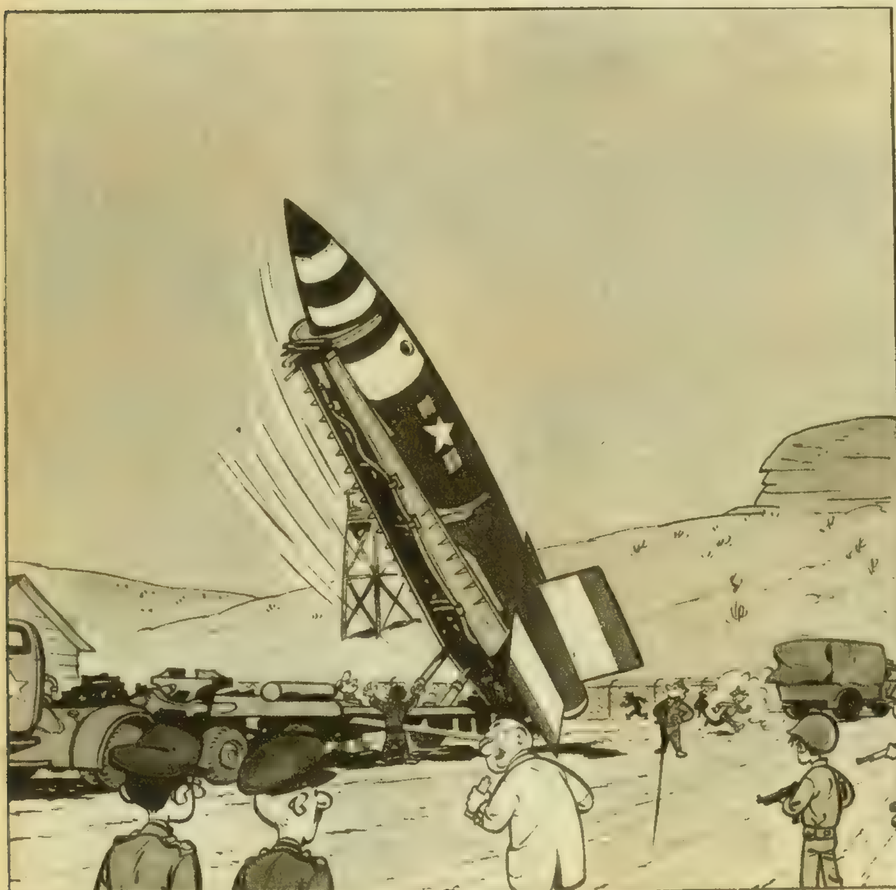

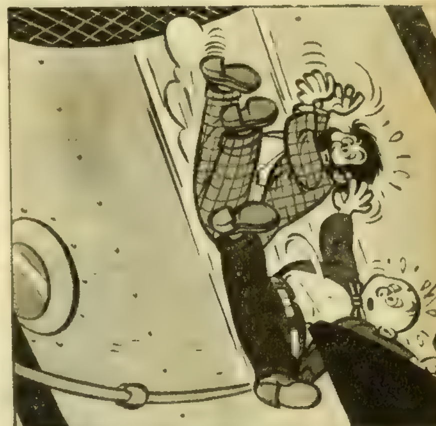

(Wordt vervolgd.)

Kennen al je vrienden de NIEUWE ROBBEDOES! Laat hun je nummer eens kijken.

Citadel van Dinant. - Eigen werk van GUSTAAF DE SMET uit St-Gillis-Dendermonde.

KNOLLENTUINREGLEMENT

Art. 1 : Alle jongens en meisjes mogen hun knolletjes aan Snuffeltje sturen.

Art. 2 : Alle grapjes, raadsels, tekeningen, gedichten, beschrijvingen of verhalen worden als knolletjes beschouwd.

Art. 3 : Wie ze helemaal zelf verzint, mag boven op zijn briefje vermelden : « Eigen werk ». Wie op zijn eigen manier navertelt wat hij ergens gelezen of gehoord heeft, moet op zijn briefje schrijven : « Naverteld ».

Art. 4 : Wie eenvoudig een knolletje van iemand anders wegpikt, zal met schande overladen worden.

Art. 5 : Een goede raad : Kweek geen te dikke knollen.

Art. 6 : Tekenknolletjes moeten in Oost-Indische (Chinese) inkt uitgevoerd worden op goed tekenpapier zonder lijntjes.

Art. 7 : Schrijf je knolletjes altijd op een afzonderlijk blaadje !

Mei, Mei, Mei,
Vogels leggen een ei,
Terwijl om frisse bloemen
Dikke bijtjes zoemen.

Eindelijk, hé, rakkers ! Eindelijk liggen de mooie, zonnige zomermaanden weer voor ons. De wintertijd is wel gezellig en we hebben heel wat genoegelijke uurtjes met onze Robbedoes bij het warme haardvuur doorgebracht, maar we heben nu toch wel wat verandering nodig. Je wordt zo muf binnenshuis. Binnenkort kunnen we op onze vrije middagen weer de bossen intrekken. Vergeet niet om, als je door een wei komt, een bosje margarietjes te vergaren om moeder te verrassen.

Nummer één, in dit zonnige tuintje van vandaag ? Dat is **BILL CLAYTON 33.918** uit **Amsterdam :**

DE TOVERDRANK

Tom Merckens was dolblij. Hij was aangewezen om in het schoolelftal te spelen. Zijn eerste wedstrijd zou tegen een sterk Mulo-elftal zijn. De hele dag stelde hij zich al de verschrikkelijkste dingen voor. Naarmate de datum van de wedstrijd naderde, werd Tom stiller. En op de avond voor de grote dag kon hij geen hap eten meer door de keel krijgen. Mevrouw Merckens schudde bezorgd het hoofd.

— Na het eten moet je maar even met mij naar mijn werkkamer gaan, zei vader. Een kwartier later stapte Tom achter zijn vader aan de grote, gezellige werkkamer binnen. Meneer Merckens nam achter zijn bureau plaats, trok een la open en haalde een klein flesje te voorschijn.

— Je weet, zei hij, dat mijn grootvader een beroemd apotheker was. Vlak voor zijn dood heeft hij een heel bizondere drank samengesteld. De man, die deze drank inneemt wordt enkele uren veel sterker. Het is jammer dat hij de samenstelling van deze drank mee in het graf heeft genomen. Voor dat je morgen naar het voetbalveld gaat, moet je er een paar druppels van innemen.
Toen Tom de volgende morgen het voetbalveld opliep, werd hij door de supporters van zijn school toegejuicht. Even later werd er afgetrapt en het spel begon. De overmacht was echter veel te groot. Steeds opnieuw verschenen Mulo-jongens voor het doel. Toen maakten zij hun eerste goal.
Er waren nog twintig minuten te spelen. Een nul voor de Mulo ! Het leek onmogelijk om deze achterstand in te halen. Opeens kwam de bal bij Tom terecht. Hij voelde opeens zijn krachten verdubbelen. De toverdrank werkt ! juichte het in hem op.
— Vooruit, Tom ! schreeuwde de supporters.
Tom rende als een hazenwind op het doel af, de keeper maakte een wanhopige beweging. En... boem ! Eén-één. De stand was gelijk. Het publiek juichte.
Tom kreeg echter de bal weer te pakken en speelde hem naar zijn rechtsbuiten, die hem meteen naar hem terug trapte. Met een handige beweging passeerde hij de spil van de Mulo's. Vlak bij het vijandelijk doel loste hij een schot. En... goal !!!
Zingend kwam Tom thuis en rende naar boven.
— Vader, juichte hij, de toverdrank heeft geholpen !
Tom vertelde in geuren en kleuren het gebeurde.
— Jammer, dat u er de samenstelling niet van kent.
— Die ken ik wel, zei meneer Merckens zonder een spier te vertrekken. Het is gewoon water met een beetje zout. Jij voetbalde vandaag alleen maar bizonder goed, omdat je goed kan voetballen. Onthou voor je hele leven, dat je nooit een wonderdrank zal nodig hebben.

Hola, Eddy, denk om de... taalfouten. Dat komt zeker, omdat je het haastig hebt overgeschreven ? Voor de rest heb je keurig werk geleverd. Dergelijke opstellen, zo echt fris en jongensachtig, ziet Snuffel heel graag. Lees veel, boy. Je hebt meer dan eens blijk gegeven, dat je een vlotte pen bezit. Die gave moet je ontwikkelen. Hulde ook voor je tekening.

Een rijmelarijtje van **HARRY HENS** uit **Turnhout.** Wil je de volgende keer voor een schuilnaam zorgen, rakker ? Aha, vriend zit, het dichten jou in het bloed ?... Top, rakker, maar rijmen en dichten is nog niet hetzelfde, hoor ! Als je echter goed je best blijft doen en in de toekomst zal proberen ook iets werkelijk moois en vol gevoel te maken... wie weet. Vadertje Vondel zal in zijn broekemans-jaren ook wel stevig op zijn pen hebben gebeten alleen maar, omdat hij geen geschikt rijmwoordje kon vinden.

ROBBEDOESHELDEN

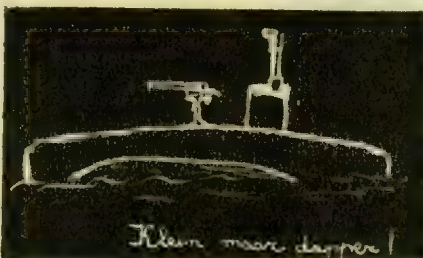
Hebt ge al gehoord van Piet Kwabbernoot
Hij is ieders bondgenoot.
Hij werkt de ganse, ganse dag
Aan een keurige Robbedoesvlag.

Robbedoes is van 't zelfde stuk gebouwd.
Maar soms vind ik hem ook wel eens stout
Maar iedereen doet wel eens een fout,
Al is hij dan nog niet eens stout.

Hiermee doe jij dus je intrede in de plantersfamilie. Welkom, Harry ! Blijf volhouden, al kan Snuffel je voor bovenstaand gewrocht slechts prijzen voor de moeite, die je er aan hebt besteed. Laat dit veroverd plaatsje er je toe aanzetten weer dapper aan het knollen te gaan.

Een verbeterde uitgave van het tweede couplet zou bijvoorbeeld kunnen zijn :
Robbedoes is uit hetzelfde gesneden.
Toch vind ik hem wel eens stout.
Maar iedereen duikelt wel eens naar beneden
En betrapt zich op een fout.

Nog een welkom aan een andere nieuweling : **M. VERBRAEKEN** uit **Brugge :**

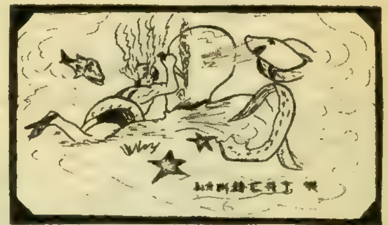

Klein maar dapper. - Eigen werk van JAN PELGRIMS uit Aarschot.

ALLEEN

De avond is stil
Ik voel me zo alleen
Niet wetend
Wat ik wil.
De hemel lijkt
Zo groot en wijd.
Ik zou willen zijn
Waar die sterre prijkt.
Ik voel me zo alleen.
Vader is niet meer
En sinds gister
Is ook moeder heen.

Onze gelukwensen, rakker. In deze eenvoudige regels heeft je hart gesproken. In een van de vorige nummers, onder andere in die van Februari, staat hoe je lid van de club kan worden. En verder : word een echte Robbedoesrakker ! En dat wil zeggen : glimlach en fluit ondanks alles en door dik en dun heen. Afgesproken ? Fijn, kerel ! Een stevige vijf en goeie moed !

Tekenknol door BUCK DANNY 34.409 uit Ruiselede.

Hoeba hoeba hop, de kant van de Eervolle Vermeldingen op.

VLUGGE HERT 34.061 uit **Brussel,** je briefje ontvangen. Je bent toch niet boos op ons ? Leuk, die postzegelverzameling op de enveloppe. — Niets aan te doen, **STEWART GRANGER** uit **Duffel** : je tekening moet in zwarte O.I.-inkt zijn. — **TROUWE AREND 34.419** uit **Schwanebeek** : heb je de spullen al ontvangen ? Je grap was leuk, maar is al eens in de knollentuin verschenen. — **PIET KWABBERNOOT 101161 (?)** uit **Zandvoorde :** goed verteld. Waag je echter niet aan dergelijke bandietenverhalen. Snuffel zal die zelden of nooit in de tuin laten verschijnen. Zoek wat gezondere kost. — **BUCK DANNY** uit **Zonhoven :** bedankt voor je briefje. Je vraagjes komen in orde. We zullen alleen wat geduld van je moeten vragen. — **TINY GAARNSTROOM** uit **Rotterdam :** je tekening is een grote E.V. waard. Maar... dat artikel 6 uit ons reglement. Wil je daar de volgende keer eens om denken ? En als je dan je leeftijd wil vermelden en voor een schuilnaam zorgen, ben je beslist het engeltje in onze tuin.

Tot de volgende week, vrienden en vriendinnetjes. Veel zonneschijn toegewenst door Sjarel, Piet, maar vooral door jullie opperknollenplanter

SNUFFEL.

WIE WEET HET ?

(Oplossingen van bladz. 3.)

SPEL Nr. 1

Nee, het cijfer 8 ontbreekt.

SPEL Nr. 2

1. Onjuist, ze heeft er 8. — 2. Juist. — 3. Juist. — 4. Onjuist. — 5. Juist.

SPEL Nr. 3

A. Centaur. — B. Pegasus. — C. Eenhoorn. — D. Minotaurus. — E. Cerberus. — F. Draak. — G. Hippogrif (fabelachtig dier, half paard, half roofvogel).

JERRY

WILLEN DE RODE MANNEN GOEDE DINGEN VAN DE BLEEKGEZICHTEN KOPEN?
UCH!

HIER ZIJN KETTINGEN KRALEN...
JERRY DIE ZIJN ROMMEL VERKOOPT, DAAR KAN IK NIET GENOEG NAAR KIJKEN...

UCH... DE EENZAME WOLF HEEFT HIER NIETS OM TE RUILEN... MAAR LATEN DE BLEEK-GEZICHTEN NAAR DE TEEPEE'S VAN MIJN BROEDERS KOMEN. DAAR WORDT EEN GROOT FEEST VOORBEREID: DE ZOON VAN DE ELAND TROUWT MET ZILVERMAAN. DE SQUAWS ZULLEN GRAAG KETTINGEN EN KRALEN HEBBEN.!
BEST!
... VOOR DAT GOEDE WOORD GEEFT HET BLEEKGEZICHT NU EEN KETTING AAN ELKE VROUW ...

LATEN MIJN ZUSTERS KIEZEN!
HA! HA! GROTE RECLAME-AANBIEDING! ZOU ER SOMS HANDELGEEST IN HEM ZITTEN?

EEN POOSJE LATER...
HEEL HANDIG VAN JE, MAAR WIL JE EEN RAAD VAN ME?
ZEG MAAR OP!

SPRING

DOOR GILLAIN

(Wordt vervolgd.)

BEELDEN UIT DE WERELDGESCHIEDENIS

DE TALISMAN VAN TIMOER

OEF, HIER KUNNEN WE HERADEMEN!

KHANEM, ZOEK JE VUURSTEEN EN STEEK DIE DROGE BAMBOERIETJES AAN. IK HAD ALTIJD AL HET LEVEN VAN DE DODEN WILLEN KENNEN.

EN NU WORDT ER OP DE MUREN GE-KLOPT, OP HET DAK... LUISTER... ZE ZIJN DINGEN AAN HET VERSPELEN...
MOGEN DE ONDERWERELDGODEN ONS GENADIG WEZEN! WE HEBBEN DE DODE ZEKER ONTSTEMD.

IK KIJK IN DE SERDAB. DE DODE IS STELLIG NIET BOOS. DE BEELDJES STAAN RUSTIG EN ROERLOOS.
HET RUMOER KOMT NADERBIJ... GAUW DE FAKKEL UIT...

INTUSSEN, BUITEN IN DE STORMNACHT...
IK HEB NIET GEDROOMD, NAÏM, DAT VERZEKER IK JE. ER WAS HEUS EEN LICHTSCHIJN VOOR DE INGANG TE ZIEN.
LARIE! JE ZIET WEL DAT ER NIETS IS. HET IS DIKDONKER.

ALS WE NAÏM MAAR LIETEN LOPEN? GRAFSCHENDER ZIJN IS EEN ZWARE MISDAAD!
ALS JE DENKT DAT IK MIJN WERK HALF DOE! WE GAAN EVEN KIJKEN, DAN ZUL JIJ PAS GERUST ZIJN.

GA JIJ MAAR VOOR.
IK DURF DAT WEL, LAFAARDS DIE JE BENT.

EH... DAT WIL ZEGGEN... STEEK EERST EEN FAKKEL AAN EN KOM DIE DAN NAAR BINNEN GOOIEN.

LUISTER, TIMOER... ER SPOKEN GEESTEN ROND IN DE STORM. ZE WAREN OM DE INGANG VAN DEZE GRAFKELDER HEEN.

PAS OP! HET HEMELVUUR!
III. 26.

(Wordt vervolgd.)

Antwerpen, Ommeganckstraat 21 UITGEVERIJ J. DUPUIS, ZONEN EN Co. Eindhoven, H. Seghersiaan 19.